

Glasnik MIRA

Godište IV. • Broj 6 • Međugorje • Lipanj 2009. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

28.
OBLJETNICA
UKAZANJA

*Za svu ljubav, majko draga,
Što je ovdje na nas izli
Dajemo ti obećanje
Biti bolji neg' smo bili!*

Draga djeco!

U ovom vremenu sve vas pozivam da molite za dolazak Duha Svetoga na svako kršteno stvorenje kako bi vas Duh Sveti sve obnovio i poveo na put svjedočenja vaše vjere, vas i sve one koji su daleko od Boga i njegove ljubavi. Ja sam s vama i zagovaram za vas pred Svevišnjim.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

(25. svibnja 2009.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:
Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:
Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:
Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
"Mir" Međugorje d.o.o., "Glasnik mira"

Iz BiH u KM:
Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:
Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:
Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682
Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22
IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:
2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

GDJE SE NEBO DODIRUJE SA ZEMLJOM

Ovdje u Međugorju svi su povezani u neraskidivo zajedništvo molitve i pjesme, ljubavi i razumijevanja. Na tisuće molitvenih zajednica diljem svijeta nastalo je kao plod međugorskih događanja. Ni jedno drugo mjesto Marijinih ukazanja nije rodilo i plodilo u tako kratkome razdoblju tolikim zdravim i dobrim plodovima kao Međugorje, htjeli to priznati njegovi protivnici ili ne.

fra Tomislav Pervan

Ovih se dana dogodilo nešto što po sebi nema izravne poveznice s Međugorjem, ali je jasni pokazatelj duhovnoga stanja velikoga dijela europskoga kontinenta te se daje povezati s onim što je Marija kazala u prvom obraćanju vidocima, onoga povijesnoga 25. lipnja 1981. Naime, nakon početnoga straha i nevjerice, drugoga dana Marija je kazala kako je ona Blažena Djevica Marija te je došla kazati svijetu kako **Bog jest, Bog opstoji.**

Došla je izreći tu istinu u ondašnje komunističko olovno vrijeme u kome je Bog bio protjeran iz javnosti, u kome je gotovo dva milijuna ljudi u ondašnjoj državnoj tvorevini imalo partijsku knjižicu, biljeg i znak apokaliptične Zvijeri, bez čega bijaše nemoguć uspon u društvu ili pak bilo kakav posao u nekim osjetljivim područji-

ma društvenoga života (primjerice, policija, tajne službe, vojska, državni namještenici i sl.).

Ta apokaliptična neman prisili sve "male i velike, bogataše i siromahe, slobodnjake i robove - da udare sebi žig na desnicu ili na čelo, i da može kupovati ili prodavati samo tko ima udaren žig: ime Zvijeri ili broj njezina imena" (Otk 13,17). U takvu ozračju dolazi Marija na razdjelnici Istoka i Zapada, dvaju suprotstavljenih blokova koji su živjeli u prividnome primirju, a svatko se naoružavao što je učinkovitije mogao. Dolazi ovdje kako bi pomirila dva svijeta, kako bi srušila Berlinski zid, uklonila željeznu zavjesu. Berlinski zid nije pao silom oružja, nego molitvenim mimohodima i svijećama.

Jedan se visoki časnik istočnonjemačke tajne službe izrazio nakon pada Zida

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio fra Miljenko Šteko

Poruka za sadašnji trenutak
MOLITE ZA DOLAZAK DUHA SVETOGA

U MEĐUGORJE SAM DOŠAO NA POZIV SVOJIH VJERNIKA
biskup Brendan Comiskey

MEĐUGORJE - ZNAK OSPORAVAN
fra Ivan Dugandžić

SVETI ANTE PADOVANSKI NA PUTU FRANJINE KARIZME
fra Miljenko Šteko

KAMENJE BI PROGOVORILO
mons. Eduard Peričić

MEĐUGORJE 1981.- 2009.

» kako su računali sa svime, samo ne sa svijećama i molitvenim mimohodima. Isto kao i Izraelci pred Jerihonom. Četrdeset godina lutanja pustinjom Izabranoga naroda, četrdeset godina komunističke pustinje u dušama bijaše upravo biblijski rok da bi narod unišao u slobodu, u Obećanu zemlju, da bi Jerihon – utvrđeni grad – pao, ne vojnom silom ni oružjem, nego nakon sedmodnevnih molitvenih obilazaka i nakon što su zagrmele trublje slobode. Četrdeset godina i komunizam pada! Svanu dan slobode, zahvaleći Nebu i Mariji te blagopokojnome Papi, koji se stavio na čelo onih što su čeznuli za danom slobode.

Padom komunizma, ljudi nisu pohrlili k Bogu

Međutim, padom komunizma i zidova nije uslijedila duhovna obnova koju smo očekivali. Mislili smo da će ljudi pohrliti k Bogu. To se nije dogodilo. I to je zacijelo glavni razlog što je Marija među nama ovoliko dugo. Ne prestaje upozoravati na opasnosti, ne prestaje govoriti o obraćenju, o snazi Sotone, o molitvi i njezinim učincima. Štoviše, danas smo zapali u krizu gotovo težu od ondašnje. Čini se da se kao u pravilu svako dvadeset godina ponavljaju prijelomni trenuci u povijesti čovječanstva. Jer, netom je završio Drugi svjetski rat dolazi do hladnoga rata i korejske krize; potom revolucionarna god. 1968., zatim 1989., a onda 2009.!

Njemački glavni grad Berlin je po mnogome ostao upamćen u minulom stoljeću. Ovih će dana biti upamćen po tome što je u njemu doživjela teški poraz akcija uvođenja vjeronauka u škole. Naime, odavna je Berlin bio crvena utvrda u Njemačkoj, po mnogima najbezbožnija svjetska prijestolnica. Danas je prijestolnica i kapitalizma, ali i praktičnog i teorijskog ateizma. Akcija uvođenja vjeronauka u školu – popularno nazvana Pro-Reli(gion) – bila je zagovornik referenduma među svim biračima. Od dva i pol milijuna birača s pravom glasa, trebalo je izići na referendum njih šesto tisuća da bi referendum bio priznat. Izišlo je pred glasačke kutije samo kojih tristo četrdeset tisuća, od kojih se više od polovine izjasnilo protiv (!) vjeronauka u školi. Porazno za vjeru i vjernike!

Dakle, Bog je izgubio još jednu bitku na glasačkim kutijama. Bog je zauvijek (pr)otjeran iz škola, vjeronauk nije školski

Marija ne prestaje pozivati. Upravo kroz molitvu i u molitvi čovjek postaje osobom, postaje netko, postaje bitan u Božjim očima, kao subjekt koji molitvom mijenja sebe i svijet oko sebe. To je najveća revolucija koju Marija želi ozbiljiti i danas upravo svojim ukazanjima. Marija nudi lijek za bolesni svijet. Na nama je prihvatiti njezinu ruku i ponudu.

predmet. Ljudi se odlučuju za etiku i sl., kao da etika dolazi iz zrakoprazna prostora. Etika, odnosno moral (čudoređe) ima svoj korijen drugdje, u konačnici u Bogu. Bog je temelj, i takvom odlukom Zapad se još većma udaljuje od Boga i svojih kršćanskih korijena. Rimski filozof Seneca – inače stoik i veoma krepostan čovjek – odgajao je rimsku aristokraciju, a car ga je Neron otjerao u smrt. Prije nego je skončao kao i Sokrat rekao je kako se cijeli život klanjao kreposti i sada stoji tu pred vječnošću praznih ruku. Ne može se čovjek klanjati kre-

posti. To je obična apstraktna imenica. Čovjek se klanja Bogu ili kakvu rukotvorenu božanstvu...

Svjedoci smo masovnoga otpada od Crkve, otpada koji dolazi i izvana, ali ne samo izvana. Jest da su krivci otpada od Boga pogrešni moral, zastranjenja i duh vremena, ali je teži otpad koji se događa unutar Crkve uzrokovan krivim naucima, lažnim učiteljima. Njihov je duh i srce daleko od Kristova Duha i srca same Crkve. Mnogi žive od Crkve, u Crkvi, a djeluju protiv te iste Kristove Crkve koja ih hrani.

Rastaču kao rak rana živo biće Crkve, udaljujući se od tisućljetnoga nauka i dogme.

Međugorje, mjesto priznato i poznato po snažnom iskustvu Boga

U ovome surječju djeluje Međugorje kao kontrapunkt, suprotni pol čovjekova hoda ovim životom. Mjesto je to priznato i poznato u cijelom svijetu upravo po snažnom iskustvu Boga i milosti, obraćenja i otkrivanja zapretanih strana čovjekova života. Suvišno je nabrajati koliki su nakon međugorskih iskustava ostavili sve što su kroz život stekli i okrenuli se za Kristom siromašnim i poniznim. Mnogi su ostavili svoj golemi kapital i postali doslovce siromasi, unišili u najsiromašnije zajednice koje žive poput Krista siromaha ili Asiškoga siromaška, i žive bez igdje išta, ali krajnje slobodno, za Boga i čovjeka.

Ovdje u Međugorju svi su povezani u neraskidivo zajedništvo molitve i pjesme, lju-

bavi i razumijevanja. Na tisuće molitvenih zajednica diljem svijeta nastalo je kao plod međugorskih događanja. Ni jedno drugo mjesto Marijinih ukazanja nije rodilo i plodilo u tako kratkome razdoblju tolikim zdravim i dobrim plodovima kao Međugorje, htjeli to priznati njegovi protivnici ili ne.

Mnogi će biskupi i provincijali na Zapadu rado priznati kako je mnoštvo njihovih svećeničkih i redovničkih kandidata dobilo milost poziva upravo u Međugorju. Nebo je tu dodirnulo zemlju, dodiruje stalno čovjekovo srce; Marija je ispružila svoje ruke prema svojoj djeci i djeca su te ruke svesrdno prihvatila. Ovdje po vjeri i u vjeri čovjek ponovno postaje puni čovjek, upućen i ovisan o Nebu i Bogu.

Svjedoci smo procvata vjere snagom međugorskih događanja

Marija je ovdje do kraja u službi svoje djece koju pod križem prihvaća i rađa.

Ona je do kraja Gospodnja službenica, u službi Gospodina i svoje djece. Zato se i očituje vidiocima u svojoj haljini, haljini jednostavnih sluškinja, posluge, pa čak i robova. Siva je boja boja služjenja. Ona okreće Adamovo 'ne želim služiti' u svoj 'neka mi bude' – u svoj 'amen' Bogu. Američki predsjednik nebrojeno je puta ponovio u svojoj izbornoj promidžbi "Yes, we can" - "Možemo; da, mi možemo". Što mi možemo? Biti kao bogovi, što je to mislio i Adam? Biti Prometeji koji otimlju Nebu vatru i bune se protiv bogova? Čovjek u svojoj oholosti može samo pokušati graditi novovjeku Babilonsku kulu. Čovječanstvo je gradi, ali u njoj blagoslova nema. Ljudi se ne razumiju, u toj kuli vlada posvemašnja pomutnja jer nitko nikoga ne razumije, makar i pokušavali govoriti svi istim jezikom.

Svjedoci smo procvata vjere snagom međugorskih događanja i njihovim širenjem u svijetu. Vjere kao odgovora na Marijin zov koji zahvaća ljudsko srce. Vjere koja se očituje u svjedočenju, otvorenu priznanju, klanjaju. I ustrajnom hođu za Gospodinom. Obične riječi ili tumačenja ne mogu uroditi vjerom. Vjera se rađa jedino u srcu koje odgovara na poticaje zahvaćena srca. A to srce jest ponajprije srce Majke, srce samoga Gospodina Isusa koji je zahvatio u tolika srca te oni svojim životom i ponašanjem, svojim svjedočenjem očituju kako ih je Gospodin do kraja zahvatio i promijenio. I ne mogu ne govoriti, moraju svjedočiti kako nam je silna djela Gospodin učinio.

Marija nudi lijek za bolesni svijet

Marija poziva stalno na molitvu. Molitva mijenja čovjekovo srce, molitva mijenja prilike. Molitva može promijeniti i tijek svijeta. Ako je onaj komunistički vlastodržac rekao kako su računali sa svime, samo ne sa svijećama i molitvenim mimohodima, vrijeme je da shvatimo upravo to ozbiljno i u svome životu. Marija ne prestaje pozivati. Upravo kroz molitvu i u molitvi čovjek postaje osobom, postaje netko, postaje bitan u Božjim očima, kao subjekt koji molitvom mijenja sebe i svijet oko sebe. To je najveća revolucija koju Marija želi ozbiljiti i danas upravo svojim ukazanjima. Marija nudi lijek za bolesni svijet. Na nama je prihvatiti njezinu ruku i ponudu.

MOLITE ZA DOLAZAK DUHA SVETOGA

Isus je prije Uzašašća rekao svojim učenicima da ne napuštaju Jeruzalem, nego neka čekaju Očevo obećanje, jer će primiti snagu Duha Svetoga i bit će Njegovi svjedoci ne samo u Jeruzalemu, nego sve do kraja zemlje. I nakon toga Isus bi uzdignut k Ocu (usp. Dj 1, 4-9). Učenici i apostoli su se molitvom pripremali za taj dolazak. Nisu bili sami, s njima je bila i Marija, Isusova majka. Od svih nazočnih jedino je ona imala puninu Duha Svetoga koji je sišao na nju u trenutku Isusova začeca i sigurno je ohrabivala učenike da se ne boje i poticala ih na ustrajnu molitvu.

Prije dolaska Duhova apostoli i učenici bijahu plašljivi, puni straha. Kad je na njih sišao Duh Sveti, mijenjaju se, i od plašljivih učenika postaju neustrašivi Kristovi svjedoci. Svjedoče ono što su vidjeli i čuli dok su bili zajedno s Isusom. Oganj ljubavi i istine koji se u njima zapalio potiče ih da odmah započnu navještaj Radosne vijesti.

U poruci od 25. svibnja 2009. god. Gospa i nas poziva da molimo za dolazak Duha Svetoga na svako kršteno stvorenje. Krštenjem smo postali djeca Božja i ušli u zajedništvo s Isusom i njegovim djelom otkupljenja. Prvi susret s Duhom Svetim događa se u nama na dan krštenja kad se uključujemo u mistično tijelo Kristovo koje je Crkva, kad postajemo sinovi Božji i „nova stvorenja“. **Božanski život darovan u krštenju tijekom života se razvija i raste. U sakramentu potvrde ili krizme svjesno se prihvaća krsna vjera** i nastavlja se i dopunjuje ono posvećenje koje je započelo krštenjem. Zapravo, sva povijest našega spasenja – od Utjelovljenja do Duhova – nadahnuta je djelovanjem Duha Svetoga. Duh Sveti nas ostavlja slobodnima i on ne može činiti svoja čudesna djela osim u onima koji su pozorni na njegove poticaje i njima daruje sve. Iako se ne vidi niti se može predočiti, Duh Sveti se očituje po velikim djelima koja čini. On je kao vjetar, nevidljiv, ali se prepoznaje po učincima koje proizvodi. Duh Sveti je sila i snaga koja čini da u nama umre svaka tjelesnost, a istodobno nam daruje puninu ljubavi. Od nas traži žrtve i odricanja,

borbu do krvi, sve do mučeništva ako treba, kako bismo izvršili svoje poslanje. To će se dogoditi samo ako surađujemo u djelovanju Duha Svetoga. Zato trebamo ponovno otkriti i živjeti svoju krizmu, živjeti po Duhu, samo tako ćemo uspostaviti civilizaciju ljubavi i doći do svetosti. Duh Sveti je ljubav Oca i Sina koja se izliva na nas kako bismo mogli živjeti na sliku Presvetog Trojstva, u zajedništvu ljubavi i jedinstvu istine. Ljubav je srce kršćanskog života, zapravo samo ljubav probuđena od Duha Svetoga čini nas Kristovim svjedocima.

Duh Sveti čini nas svjedocima vjere

Gospa nas je već toliko puta pozivala na molitvu i to ne bez razloga. Molitva je sredstvo s pomoću kojeg se otvaraju naša srca da u njima djeluje Božji Duh. Svako otvaranje Duhu Svetomu dovodi do obno-

ve duhovnog života i potiče nas na svjedočenje naše vjere. Mi kršćani pozvani smo da u ovom svijetu budemo nositelji Božje poruke, Božje riječi i da razglasavamo djela Božje ljubavi. U poruci za prošli, dvadeset treći Svjetski dan mladih, koji je održan pod nazivom *Primiti ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit će mi svjedoci* (Dj 1,8), papa Benedikt XVI. kaže kako je „Duh Sveti najuzvišeniji dar Boga čovjeku, dakle vrhovno svjedočanstvo njegove ljubavi za nas, ljubavi koja se konkretno očituje kao ‘da životu’ što ga Bog želi za svako svoje stvorenje. To ‘da životu’ svoj potpuni oblik ima u Isusu iz Nazareta i u njegovoj pobjedi nad zlom preko otkupljenja. S tim u vezi nemojmo nikada zaboraviti da se Isusovo evanđelje, upravo snagom Duha, ne svodi na puke tvrdnje, nego želi postati ‘lijepa vijest za siromahe,

oslobođenje sužnjima, vid slijepima...” To je ono što se snažno pokazalo na dan Pedesetnice, postajući milost i zadaća Crkve prema svijetu, koji je njezino prioritetno poslanje. Mi smo plodovi toga poslanja Crkve po djelovanju Duha Svetoga. Mi u sebi nosimo onaj pečat ljubavi Očeve u Kristu Isusu koji je Duh Sveti. Nemojmo to nikada zaboraviti, jer se Gospodinov Duh uvijek sjeća svakoga i hoće, osobito preko vas mladih, u svijetu potaknuti vjetar i plamen nove Pedesetnice.“ Snaga Duha Svetoga rađa novi narod sastavljen od ljudi i žena iz svih rasa i kultura.

Samo Krist može ispuniti najdublje težnje čovječjega srca; samo je On sposoban humanizirati čovječanstvo i odvesti ga do istinskoga mira. Snagom svoga Duha Isus u nas ulijeva božansku ljubav koja nas čini sposobnima da ljubimo bližnjega i spremnima da mu se stavimo u službu. Duh Sveti osvjetljava, objavljujući rassetoga i uskrsloga Krista, pokazuje nam put da mu postanemo sličniji, to jest da budemo “očitovanje i sredstvo ljubavi koja proistječe iz Njega” (Enciklika *Deus caritas est*, 33). A tko dopusti da ga vodi Duh, shvaća da staviti se u službu evanđelja nije neki slučajni odabir, jer primjećuje koliko je hitno i drugima prenijeti tu Radosnu vijest. Ipak, još se jednom moramo podsjetiti, Kristovi svjedoci možemo biti samo ako dopustimo da nas vodi Duh Sveti koji je “glavni djelatnik evangelizacije” (usp. *Evangelii nuntiandi*, 75) i “protagonist poslanja” (usp. *Redemptoris missio*, 21).

Zahvaljujući Duhu obećanom od Isusa vjernici postaju njegovi svjedoci, sijači nade, izvršitelji milosrđa i mira. Naš Gospodin Isus Krist prije Uzašašća na nebo ostavio nam je dar svoje trajne prisutnosti među nama i poziva nas kao i svoje učenike da budemo njegovi svjedoci. Nakon uznesenja nastavlja biti prisutan u povijesti. On se ne udaljava iz našeg života nego ostaje uvijek s nama i djeluje po daru Duha Svetoga po svojoj Crkvi. Mi koji smo tijelo Kristovo, to jest Crkva, primamo dar novoga života po djelovanju Duha Svetoga. Duh Sveti je onaj koji u nama oblikuje Isusovo lice i čini nas njegovim svjedocima kako čitamo u Djelima apostolskim. Duh Sveti nam daruje milost težnje prema svetosti, da postanemo kao Isus, da prihvatimo njegove krjeposti. Na taj način postajemo Kristova živa slika, to jest svjedoci. To je moguće ako neprestano obnavljamo svoj osobni poziv s vjernošću

molitvi, te sudjelujući u sakramentalnom životu Crkve, osobito na svetoj Misi i ispovijedi, ljubeći bližnje kako ih je ljubio sam Isus. Kršćanin postaje svjedok Gospodinov živeći i prenoseći evanđelje hrabro i s radošću, znajući da evanđeoska istina dira najdublje čežnje svakog čovjeka. Moraju se povezati dva vidika svjedočenja, osobni i zajednički, onaj koji se izražava osobno i onaj koji stavlja naglasak na javno svjedočenje vjere. Svijet u kojem živimo svoju svakidašnju trebao bi biti oblikovan Duhom Svetim. Zato je bitno ponovno naglasiti temeljne protege kršćanskoga svjedočenja: egzistencijalni vidik (*živa stijena*), crkveni vidik (*duhovna zgrada*) te kvaliteta svjedočenja (*sveto svećenstvo*).

Marija, naša zagovornica

Mjesec svibanj, koji je za nama, u kojem smo na poseban način štovali Blaženu Djevicu Mariju, našu najveću zagovornicu, bijaše obilježen marijanskim pobožnostima. U evanđelju nema mnogo izričaja koji bi govorili o Mariji i nema mnogo riječi koje je ona izgovorila, ali svaka njezina izgovorena riječ nam je dragocjenost. Riječima „Neka mi bude po riječi tvojoj“, koje je Marija izrekla anđelu Gabrijele, promijenila je tijek povijesti i ispravila ono što je Eva pokvarila. Svoju zagovorničku ulogu Marija obavlja još od svadbe u Kani galilejskoj, kad govori slugama: „Što vam god rekne, učinite!“, do današnjeg dana. To Marija i nama kaže ovdje u Međugorju. U poruci od 23. svibnja 1985. Gospa kaže: „Otvorite srca i predajte svoj život Isusu da on djeluje preko vaših srdaca i učvrsti vas u vjeri.“ Na drugom mjestu, u poruci od 25. srpnja 2004., kaže: „Draga djeco! Pozivam vas iznova: budite otvoreni mojim porukama. Želim vas, dječice, sve približiti mom Sinu Isusu, zato vi molite i postite. Posebno vas pozivam da molite na moje nakane, tako da vas mogu prikazati svomu Sinu Isusu, te On preobrazi i otvori vaša srca ljubavi. Kad budete imali ljubav u srcu, u vama će vladati mir.“ Biti otvoren Gospinim porukama znači biti otvoren pozivu Neba. Ako to ponekad i nije lagano, znamo da nismo sami. U našoj životnoj borbi pomaže Marija, naša majka i zagovornica, koja je u dvorani Posljednje večere s apostolima i učenicima primila dar Duha Svetoga. Zajedno s Marijom molimo da Duh Istine i Ljubavi djeluje u nama i oko nas, da nas poučava i jača kako bismo živjeli novi život po Božjoj volji.

MEĐUGORJE - ZNAK OSPORAVAN

Nisu li nepregledne rijeke hodočasnika koji već godinama iskazuju Bogu štovanje na Podbrdu taj znak koji je Gospa obećala? Nije li taj isti znak mnogo prije početka ukazanja vidio i jednostavni mještanin Bijakovića, starac Mate Šego kad je, na čuđenje i podsmijeh mnogih, govorio o tome kako će jednom u budućnosti mnoštvo ljudi preko polja stremiti prema Podbrdu? Za nekoga su to naivne priče, ali Biblija je satkana od takvih priča koje govore o „naivnom“ Bogu.

fra Ivan Dugandžić

Gospino svetište u Međugorju, od nekih slavljeno, od drugih poricano, svake se godine za obljetnicu ukazanja na poseban način nađe u žarištu pozornosti i domaće i svjetske javnosti. Dok tisuće hodočasnika iz cijeloga svijeta u tome malom hercegovačkom mjestu traže duhovnu okrepnu u molitvi i sakramentima, drugi će u medijima nadugo i naširoko raspraviti o autentičnosti ukazanja i odnosu odgovornih u Crkvi prema svemu što se tamo događa. Bit će i onih koje zanima samo takozvani „vjerski turizam“ i pojave vezane uz nj. U biti ništa neobično, jer Međugorje je takav fenomen da nitko ne može ostati ravnodušan prema njemu. Zato treba pozdraviti sva dobronamjerna razmišljanja koja idu za tim da se sve to što bolje osvijetli, kako bi nestale sve moguće dvojbe vezane uz fenomen ukazanja i uz samo svetište.

Tomu ne doprinose jedino površni i senzacionalistički napisi koji se zaustavljaju samo na takvim stvarima koje plijene znatiželju čitalačke publike. Najčešće su to nejasnoće ili poteškoće što, primjerice, proizlaze iz dužine ukazanja, brojnosti poruka, obećanja znaka, životnoga stila vidjelaca, cvjetanja ugostiteljstva i trgovine... Oni koji pišu isključivo o tome ostavljaju postrance ključno pitanje ukazanja kao nadnaravne pojave, čime je sve započelo. A ne htjeti to vidjeti, znači zamijeniti posljedice i uzrok, uzimajući pritom i posljedice selektivno. Jer, kad se Međugorje želi prikazati u lošem svjetlu, obično se prstom upire samo u neke dvojbene popratne pojave, a svjesno se zaobilaze ili se nastoje minimalizirati pozitivne posljedice odnosno duhovni plodovi Međugorja, koji se objektivno ne mogu osporiti. Što se tiče tih dvojbenih pojava o koje se neki spotiču, pred njima ne treba zatvarati oči, već o njima treba trijezno i kritički govoriti. Samo tako je moguće na pravi način sagledati cjelinu tog fenomena.

Je li moguć objektivni pristup?

Prateći što je sve u ovih dvadeset osam godina o Međugorju izgovoreno i napisano, samo po sebi nameće se pitanje: Je li uopće moguć objektivni pristup? Zamisljen da za ovaj broj „Glasnika mira“ napišem članak, pošao sam upravo od toga pitanja. Svjestan sam da mjerodavan sud o (ne)pristranosti svakoga teksta može dati samo upućeni čitatelj. Mogu samo reći da mi nije namjera polemizirati s već naznačenim jednostranim pristupima niti pisati pristranu apologiju Međugorja, već kao teolog kritički razmišljati o fenomenu koji je izazov u prvom redu baš teolozima. Često sam razmišljao o spomenutim poteškoćama, ali i o posljedicama negativnog suda o Međugorju na temelju tih poteškoća. Onaj tko je, polazeći od njih, spreman kategori-

ki ustvrditi da Međugorje nije autentično, dužan je objasniti taj fenomen na drugi način. Ako se tvrdi da je sve plod manipulacije, trebalo bi konačno objasniti mehanizme po kojima ta manipulacija funkcionira već gotovo tri desetljeća. Ako se sve tumači duševnom poremećenošću ili bolešću vidjelaca, moralo bi se, protivno brojnim drukčijim nalazima medicine, to i dokazati. U protivnom sve se svodi na proizvoljno blaćenje i difamiranje nedužnih osoba, što je u Crkvi nedopustivo.

Međugorje zaslužuje barem toliko da se o njemu razmišlja „sine ira et studio“, bez ikakve apriorne opredijeljenosti ili ideološke zaslijepljenosti. Uvjeren sam da će teolog najbolje postupiti ako taj fenomen pokušava promatrati u svjetlu Biblije i tumačiti ga kao znak vremena. Zar i sam Isus nije

upozorio kako je potrebno znati čitati znakove vremena (Mt 16,3)? Što to znači konkretno? Ako se uspoređi stav hrvatskih teologa prema Međugorju, čini se da upravo bibličari imaju najmanje poteškoća s ovim i sličnim mističnim iskustvima. Vjerojatno zato što oni u većoj mjeri od drugih polaze od toga da Biblija govori o Bogu koji je slobodan u svome djelovanju i pritom uvijek nepredvidiv i iznenađujući. Zato je spoticanje o dužinu ukazanja i brojnost poruka suprotno biblijskoj slici Boga, jer ograničava njegovu slobodu i način djelovanja. A to čovjeka čini gluhim za glas tih poruka i oslobađa ga svake odgovornosti.

Bog djeluje u ljudskoj povijesti svijeta

Biblijski Bog ne samo da djeluje slobodno i iznenađujuće, već svojim djelovanjem unosi život, a time i nemir, u postojeće stanje mira koji često nije drugo doli mrtvilo. Dosta je prisjetiti se Isusove riječi o maču i razdoru (usp. Mt 10,34-36). Polazeći od toga, imaju pravo oni koji Međugorje shvaćaju kao očit znak našega vremena koje vapi za znakovima Božje nazočnosti u svijetu i ljudskoj povijesti. Da bi se to pravilno shvatilo, dobro je poći od jedne druge pojave koja također nije dovoljno shvaćena i vrednovana kao očit znak vremena. To je propast komunističke bezbožne ideo-

Ako se tvrdi da je sve plod manipulacije, trebalo bi konačno objasniti mehanizme po kojima ta manipulacija funkcionira već gotovo tri desetljeća. Ako se sve tumači duševnom poremećenošću ili bolešću vidjelaca, moralo bi se, protivno brojnim drukčijim nalazima medicine, to i dokazati. U protivnom sve se svodi na proizvoljno blaćenje i difamiranje nedužnih osoba, što je u Crkvi nedopustivo.

logije, znakovito utjelovljene u padu Berlinskoga zida prije dvadeset godina.

Danas, dvadeset godina nakon toga epohalnog događaja, sve su brojniji kritički glasovi koji upozoravaju kako Crkva taj očit znak Božjeg djelovanja u svijetu nije iskoristila kao dobrodošao trenutak (kairos) za novu evangelizaciju Europe. Kršćani u zapadnom dijelu ujedinjene Njemačke bili su sretni što je padom zida nestao jedan bezbožni režim, zaboravljajući pritom razmjere bezbožnosti u svojoj vlastitoj sredini. Nestao je jedan politički bezbožni sustav koji je ostavio pustoš u milijunima ljudskih duša, a nitko se nije pobrinuo da ta pustoš bude ispunjena evanđeljem.

Nekoliko godina nakon spomenutog ujedinjenja biskup iz Erfurta u bivšoj istočnoj Njemačkoj J. Wanke ovako je izrazio taj izazov pred kojim su se sad zajednički našli kršćani obaju dijelova njegove domovine, ali i cijele Europe: „Obnavljamo naše crkve i katedrale, a one postaju turističkom atrakcijom. Gradimo i opremamo kuće za teološku izobrazbu po našim biskupijama, a u našim se obiteljima više ne moli. Znanstvenim metodama i ozbiljna lica analiziramo istupe iz Crkve, a pritom zaboravljamo radovati se u Bogu i zahvaljivati onomu koji i mrtve oživljava“. (J. Wanke, *Neue Herausforderungen – Bleibende Aufgaben*, Hildesheim 1995, str. 154).

Međugorje kao dio Božjega plana s poviješću

Kad se, polazeći od riječi biskupa Wanka, osvrnemo na početke Međugorja osam godina prije pada komunizma, za mnoge je logično u Gospinim ukazanjima u Međugorju vidjeti znak vremena. Zar nije kroz ovo vrijeme Međugorje postalo mjesto, gdje su mnogi našli zaboravljenoga Boga, ponovno naučili davno zaboravljenu molitvu i još više zavoljeli Crkvu, koju mnogi napuštaju? Vidio su u početku ukazanja govorili o velikom znaku koji će Gospa

ostaviti. Na navaljivanje mnogih da kažu nešto o naravi znaka, oni su se izražavali prilično zagonetno i nemošto, tvrdeći jedino da će biti na Brdu ukazanja. Danas mnogi naglašavaju kako se nikakav znak nije dogodio i to navode kao dokaz protiv Međugorja. Je li doista tako? I tu nam može pomoći Biblija. Kad se Bog objavljuje Mojsiju na Sinaju i šalje ga da izvede narod iz Egipta, obećava mu znak: „I ovo će ti biti znak da sam te ja poslao: kad izvedeš narod iz Egipta, Bogu ćete iskazati štovanje na ovoj brdu“ (Izl 3,12).

Dakle obećani znak nije ništa drugo već narod zbog kojega se Bog objavio, a koji ga zbog toga časti. Nisu li isto tako nepregledne rijeke hodočasnika koji već godinama iskazuju Bogu štovanje na Podbrdu taj znak koji je Gospa obećala? Nije li taj isti znak mnogo prije početka ukazanja vidio i jednostavni mještanin Bijakovića, starac Mate Šego kad je, na čuđenje i podsmijeh mnogih, govorio o tome kako će jednom u budućnosti mnoštvo ljudi preko polja stremiti prema Podbrdu? Za nekoga su to naivne priče, ali Biblija je satkana od takvih priča koje govore o „naivnom“ Bogu. I Isus je obećao znak farizejima, ali su taj znak shvatili samo njegovi učenici, i to tek nakon njegova uskrsnuća (Iv 2,19.21sl).

Brojni teolozi kojima pretjerani racionalizam priječi da osjete duh Biblije mogu, doduše, svojim teološkim dokazima sve objasniti, ali je loše i za Crkvu i za svijet što ništa ne uspijevaju pokrenuti i promijeniti. Takva sterilna teologija dobrim je dijelom sukrivac za žalosno stanje duha u današnjem kršćanskom svijetu. Za razliku od toga, Bog mijenja svijet služeći se katkada do te mjere običnim ljudima, da nas to zbunjuje. Racionalistički opterećeni teolozi koji ne uspijevaju današnjega čovjeka oduševiti za Boga zasigurno ne mogu ni pad Berlinskoga zida kao ni Međugorje shvatiti kao znak vremena koji nešto znači i na nešto poziva.

Foto Danijel

KAMENJE BI PROGOVORILO

Ne mogu ne ići, ne doći, ne dolaziti u najljepše mjesto na svijetu, gdje je Gospa prisutna već 28 godina. Tu punim svoje duhovne baterije i molim: Gospe draga, reci Isusu da mi pomogne da budem ono što On hoće.

mons. Eduard Perićić

U Međugorju Gospa. U Međugorju Gospa. U Međugorju Gospa. I tako već punih dvadeset i osam godina. I hrle u Međugorje vjernici i znatiželjnici, i oni izbliza i oni izdaleka. Ljudi svih profesija, zanimanja, staleža, boja, jezika, kultura. Najveći broj njih nije tu vidio Gospu. Jednako tako i milijunski je broj onih koji nisu bili prisutni ni na jednom ukazanju. Pa ipak dolaze i dolaze.

U Međugorju se svi osjećaju kao braća i sestre

Časna sestra Miranda Petric, koja je godinama bilu na službi u crkvi sv. Vlaha u

Dubrovniku, svjedoči da je susrela brojne Amerikance koji i po četiri puta godišnje dolaze u Međugorje. Dolaze jer tu nalaze mir, takav mir kakav nigdje drugdje osjetiti ni doživjeti ne mogu.

Mene zadivljuju Korejanci, kojih je uvijek velik broj, bez obzira na doba godine, i mladi i stari; i oni sa Sri Lanke, s Filipina, Havaja, iz Japana, Kine, Indije, Pakistana. Libanonci, brojni Libanonci, tako odani Gospi, iz zemlje koju s pravom nazivaju „Gospin perivoj“, u kojoj je više Gospinih crkava nego u čitavoj daleko većoj Italiji. I crnci sa sjevera i krajnjeg juga Afrike i njezina ekvatorijalnog pojasa. Iz svih država

Južne Amerike. A od Europljana nema naroda ili države odakle ne hrle dragoj Gospi neumorni: Poljaci, Slovaci, Česi, Rusi katolici i pravoslavci, Rumunji katolici i pravoslavci, Mađari, Nijemci, Austrijanci, a tek Talijani i opet Talijani, Španjolci, Portugalci, Englezi i nezaustavljiva mnoštva Iraca, iz zemalja sjeverne Europe i katolici i protestanti, i oni s Malte, i brojni anglikanci koji u Međugorju obnavljaju svoju pomalo oslabljenu pobožnost prema Bogorodici. Ne, zasigurno nisam sve spomenuo jer dolaze, zabilježeno je, a to zasigurno nije konačan broj, iz 126 različitih država i naroda. I australski Aboridini i američki Indijanci, itd. itd.

I pokraj svekolikog mnoštva, a znade ih biti u jednom danu i na desetke tisuća, svi sretni, smireni, nasmijani, susretljivi. Nema nerveze, nema nepotrebne žurbe. I svi se osjećaju kao braća i sestre makar se razlikuju po svemu: i po nošnji i po boji kože i po jeziku. Jedni drugima uz osmijeh ustupaju mjesto, prolaz. U crkvi i oko cr-

kve, strpljivi u redovima za sakrament pomirenja, Euharistije, za klanjanja Presvetom – kad se u predivnoj sabranosti njih tisuće i okupljaju i isto tako smireno i sretno razilaze. Pa i u trgovinama, u restoranima, kafićima svi smireno radosni, strpljivi, susretljivi.

Kamenje izglačano hodočasničkim nogama

A prema Brdu ukazanja i prema Križevcu: kolone, gotovo nepregledne kolone, ne samo za blagih proljetnih i jesenskih dana, nego jednako tako i kad sunce nemilo prži ili hladni vjetar ustrajno brije. Penju se i mole, mole ružarij, jedno po jedno otajstvo vodi ih preko Gospe do Spasa Isusa; razmišljaju o silnoj ljubavi Otkupiteljevoj uz postaje Križnog puta. Mnogi i premnogi bosu, i stari i mladi, a veselo i požrtvovno nose i one na invalidskim kolicima. I nema tu utabanih lijepih staza nego tek kamenje i kamenje, veliko, ali ne više tako oštro jer su ga izglačale noge milijunskog broja hodočasnika. O kad bi kamenje moglo progovoriti, kako bismo divne doživljaje vjere, obraćenja, uslišanja i milosti mogli čuti...

Pratim blagoslovljena međugorska događanja od samih početaka do danas i nikada dosta. Jednako onda kad sam prvi put pješačio od Čitluka do Međugorja prije 28 godina, jednako tako i prije deset godina kad sam, makar i teže, i sam brusio i glačao kamenje Brda ukazanja i Križevca, jednako tako i danas kad me dobrota Gospinih prijatelja na kolicima nosi uz Brdo ukazanja ili dovodi do mjesta na kojem će Mirjana s Gospom moliti za obraćenje onih koji još nisu upoznali ljubav Božju i prenijeti nam poruku Gospe i Majke. I ne mogu ne ići, ne doći, ne dolaziti u najljepše mjesto na svijetu gdje je Gospa prisutna već 28 godina. Tu punim svoje duhovne baterije i molim: Gospe draga, reci Isusu da mi pomogne da budem ono što On hoće.

Zašto dolazim u Međugorje?

A kako li je tek predivan doživljaj biti hodočasnici na raspolaganju za sakrament pomirenja. Kako divna otvaranja djelovanju milosti. A pri ponovnim susretima s istim osobama koje se neočekivano doživi, kakva radost iz njihovih očiju, iz njihova javljanja veseli dušu koja ushićena kliče: *Hvala Ti Gospode, hvala Ti Gospe*. Dosta: AKO SVEĆENIK ŽELI DOŽIVJETI DUHOVNU DIMENZIJU MEĐUGORJA, NEKA SE STAVI HODOČASNICIMA NA RASPOLAGA-

NJE KROZ SAKRAMENT POMIRENJA. I BIT ĆE DOVOLJNO.

Zašto dolazim u Međugorje, zašto o tamnošnjim doživljajima pišem, posebno u već pripremljenoj za tisak knjizi *Cvijeće i plodo-*

vi Međugorja, ne mogu drugačije odgovoriti nego: **IDI, ZAUSTAVI SE; SLUŠAJ I PROMATRAJ I TI ĆEŠ DOLAZITI PONOVRNO I PONOVRNO** i ne će ti trebati dokazivati opravdanost i istinitost riječi Sluge Božjega Ivana Pavla II.:

Foto Đani

“Međugorje? Međugorje? Međugorje? Samo dobre stvari se događaju u Međugorju. Ljudi tamo mole. Ljudi idu na ispovijed. Ljudi se klanjaju Euharistiji i ljudi se okreću prema Bogu. Čini se da se samo dobre stvari događaju u Međugorju.”

snimio Siniša Hančić

I nema tu utabanih lijepih staza nego tek kamenje i kamenje, veliko, ali ne više tako oštro jer su ga izglačale noge milijunskog broja hodočasnika. O kad bi kamenje moglo progovoriti, kako bismo divne doživljaje vjere, obraćenja, uslišanja i milosti mogli čuti...

DOŠLI SMO TI, MAJKO DRAGA!

Ivan Bor

Svaka naša obljetnica prigoda je prisjetiti se onih prvih, vrućih lipanjskih dana 1981. godine koji su, iz godine u godinu sve je vidljivije, promijenili ne samo župu Međugorje već i župljane brojnih župa u svijetu.

Iznenada, prostrujala je vijest, najprije kroz zaselak Podbrdo u Bijakovcima, a onda kroz Međugorje pa uskoro do na kraj svijeta: Četirima djevojčicama i dvojici dječaka ukazala se Gospa! Naravno, neki su odmahnu rukom, kakva Gospa, to je dječja maštarija; drugi su pomislili, Bog nas opominje, treba se obraćati... Ipak, vijest nikoga nije ostavila ravnodušnim: već treći dan u zaseoku Podbrdo i na brdu ponad njege, gdje su djeca u molitvi pala na koljena, okupilo se, po slobodnoj procjeni, petnaestak tisuća ženska i muška, mladih i starih. Vrućine, baš kao i ovih dana, kao i uvijek u ovo doba godine, nikom nisu smetale. Najednput su potekle rijeke ljudi prema mjestu za koje su djeca kazala da im se ukazuje Gospa; vjernici iz daleka pristizali su, a pratila ih je molitva krunice i marijanske pjesme. Svakodnevno se s Brda ukazanja mogla čuti, najčešće, pjesma *Sred te se pećine Marija javi*, i iz sveg glasa ponavljalo *Ave, ave Maria*, ali i druge marijanske pjesme...

Nove navike i novi raspored

Čudesno je kako izvanredni događaji znaju promijeniti ustaljeni svagdan. Naime, lipanj je u ovim krajevima za poljodjelca itekako prepun obveza, od ranoga jutra do kasne večeri. To je vrijeme kad treba pokositi travu i sijeno spremiti u stogove i sjenice; kositi žito; vaditi krumpir; brati duhan; okopavati i prskati lozu, a k tomu voditi brigu i oko blaga – ovaca i krava, konja i magaraca... To malo obradivih površina, na kojima su danas kuće i pansioni, bilo je obrađeno poput najbrižnije njegovanog vrta. Svjedok onih vremena potvrđuje kako se od 24. lipnja sve stubokom promijenilo: odjednput se imalo vremena za odlazak na Podbrdo; na večernju sv. Misu radnim danom, pa i svaki dan; na molitvu krunice nakon zalaska sunca, kad se svi dnevni poslovi obave. Mnogima je taj novi raspored postao nezaobilazan dio svagdašnjeg života. Već oko četiri, pet sati popodne čeljad se umivala, oblačila misno odijelo i pola-

zila u crkvu. I oni koji su možda bili zanezarili večernju obiteljsku molitvu započeli su s njome ponovno, pa su sela, ne samo župe, uvečer odzvanjala od molitava. I, što je također bilo posebno uočljivo, jesu mladi koji su pohrlili k župnoj crkvi, puni radosti i neviđena žara, što i ne začuđuje jer se Gospa obratila upravo preko mladih.

Župnik fra Jozo Zovko i njegov pomoćnik fra Zrinko Čuvalo te svećenici koji na glas o ukazanjima dolaze u župu, oprezni su, pomišljajući da je sve, vjerojatno, režirala komunistička vlast e da bi se narugala pobožnosti ljudi u kraju gdje je vjera bila čuvarica identiteta i dostojanstva; vidioc, a to su Ivanka Ivanković, Mirjana Dragičević, Vicka Ivanković, Marija Pavlović, Ivan Dragičević i Jakov

Čolo, odvođe na preglede liječnicima koji utvrđuju da su djeca zdrava; policija poziva na saslušanje susjede vidjelaca... Unatoč pritiscima, vidioci su dosljedni, oni se odzivaju Gospinu pozivu, prenose ono što Gospa govori i traži od vjernika, bez obzira što tko o njima govorio.

Već tjedan dana nakon početka ukazanja počinje večernji molitveni program u župnoj crkvi, molitva krunice i sv. Misa, a crkva je, kao i prostor oko nje, svakodnevno puna vjernika, domaćih i onih iz susjednih i udaljenijih župa, ponajviše bosonogih hodočasnika. I većina traži ispovijed, pa moraju dolaziti svećenici sa strane i satima, na ledini, ispovijedaju vjernike koji u redovima strpljivo čekaju.

Da je Međugorje s pravom nazvano isповједаonicom svijeta, može se vidjeti po hodočasniciima koji svakodnevno čekaju red na ispovijed.

Žestoka reakcija vlasti

U tim se prvim danima započela događati preobrazba ljudskih srdaca, ljudi koji se desetljećima nisu ispovijedali, odjednput su osjetili snažnu želju za sakramentom ispovijedi.

Nebo stalno iznenađuje, čemu smo svjedoci i ovoga proljeća: onaj tko stvari mjeri po ljudskoj mjeri, očekivao je, zbog gospodarske krize i recesije u svijetu, manji broj hodočasnika. A gle, od Cvjetnice pa do danas broj je sve veći i veći, zapravo umnogome premašuje broj hodočasnika prošle i ranijih godina, što znači da onda kad ljudske snage zakažu, do izražaja dolazi snaga Božja.

Oni koji sa susjedom ili članom obitelji godinama nisu pričali, tražili su oprost i sami su praštali.

I mjesni biskup, mons. Pavao Žanić, koji je više puta susreo djecu i župnika, na proповједи u Međugorju, 25. srpnja 1981., na krizmi u Gaju, reče, *djeca ne lažu, djeca nisu podgovorena*. Ono što je većina osjećala, bilo je potvrđeno.

A vlast? Njezin odgovor na događaje koji su p(ro)otresli ne samo mještane Bijakovića i župljane župe Međugorje, već i ljude do nakraj Zemlje?

Ponajprije, ukazanja Kraljice Mira vidiocima u totalitarnom ateističkom sustavu su sustavu oduzela glavni ideološki oslonac: Oni sustavno u školama poučava-

ju da nema Boga, a Bog šalje svoju Majku. Vide je samo vidioci, djeca koju nitko ne može prestrašiti i zabraniti im da govore što vide i čuju, ali njezinu nazočnost osjećaju tisuće i tisuće. Uslijedile su žestoke reakcije: pozivaju na saslušanja i kažnjavaju, novčano ili zatvorom, sve koji su tvrdili da su doživjeli nešto izvanredno; zapisuju brojeve registracijskih pločica onih koji iz drugih krajeva dolaze; pretresaju stranice i oduzimaju knjige i novine, ne daju im spavati u jedinom hotelu, u Čitluku; izriču sudske mjere zabrane ulaska u državu; blokadama pokušavaju spriječiti pristup crkvi; pokušavaju zatvoriti crkvu za večernji molitveni program; za Gospojinu dolaze specijalci iz Sarajeva, "čuvari reda i mira" sa

psima, a u Međugorju nalaze ljude s krunicom u ruci, bosonoge hodočasnike; uhićuju župnika; pretresaju župni ured, uhićuju također i fra Ferdu Vlašića i fra Jozu Križića; vode montirane političke procese... Visoki dužnosnici, mediji i državno-partijski aparat za događaje u župi Međugorje optužuju "osovinu Mostar – Kaptol – Rim" za "pokušaje rušenja komunističke vlasti"; silom angažiraju župljane da čuvaju straže u selima i ne dopuštaju odlaske na Podbrdo i Križevac...

A sve je to uzalud jer Nebo uvijek pronalazi načina da progovori onomu koji ga želi poslušati. I tako dvadeset i osam godina molitve, poruka, hodočašćenja, pa se danas govori o nezaobilaznim plodovima, plodovima ukazanja vidljivima u cijelom svijetu, od najsiromašnijih do najbogatijih krajeva. Svakodnevno u Međugorju možete sreći osobe koje će vam, poput one sredovječne gospođe iz bogate Amerike, iz Floride, reći kako je ponovno došla, s majkom i kćeri studenticom, jer su za prvoga hodočašća doživjele nezamislivu promjenu u svojim srcima.

Nebo stalno iznenađuje, čemu smo svjedoci i ovoga proljeća: onaj tko stvari mjeri po ljudskoj mjeri, očekivao je, zbog gospodarske krize i recesije u svijetu, manji broj hodočasnika. A gle, od Cvjetnice pa do danas broj je sve veći i veći, zapravo umnogome premašuje broj hodočasnika prošle i ranijih godina, što znači da onda kad ljudske snage zakažu, do izražaja dolazi snaga Božja. Naš suradnik mons. Eduard Peričić, Gospin hodočasnik od prve godine njezina ukazanja u Međugorju, u ovom broju *Glasnika mira* piše, *kamenje bi progovorilo*. Mi bismo skromno dodali da ono i progovara, gledamo li kamenje na stazama za Brdo ukazanja i Križevac, izlizano milijunima stopala onih koji dolaze tko zna po koji put, najčešće zahvaliti Kraljici Mira za mir u srcu, za mir u duši, za mir u obitelji... I svaki od tih kamenova podsjeća nas na himnu Kraljici Mira, na početni stih, *Došli smo Ti, Majko draga!*

Došli se odmoriti od svagdanjih problema, došli se odreći grijeha; došli smo ti zahvaliti za svaku tvoju poruku i poziv, došli smo upoznati tvoga sina Isusa, kojemu nas stalno pozivaš. I koliko još trebaš biti majčinski strpljiva jer vrlo brzo zaboravimo tvoje riječi, pa umjesto da te slijedimo – kao što često ponavljaš – s prvotnim žarom, dopuštamo grijehu da nas ranjava.

Gospa naša, Majko naša Kraljice Mira, moli za nas neznatne i grješne!

Podbrdo, lipanj 1981.

U MEĐUGORJE SAM PRVI PUT DOŠAO NA POZIV SVOJIH VJERNIKA

Već godinama biskup Brendan Comiskey, umirovljeni biskup Wexforda u Irskoj, u Međugorje dolazi kao duhovni voditelj hodočasničkih skupina. Njegov nedavni dolazak iskoristili smo za razgovor za Radiopostaju "Mir"

Međugorje i za Glasnik mira.

Priredili Vesna Radišić i Dragan Soldo

Oće biskupe, dobro došli u Međugorje i hvala Vam što ste se odazvali pozivu za razgovor. Za početak, kažite nekoliko riječi o sebi.

Hvala na Vašem ljubaznom pozivu. Međugorje je za mene vrlo posebno mjesto. Moje ime je Brendan Comiskey, irski sam biskup s dvojnim, američkim i irskim državljanstvom. Rođen sam 1935. godine, studirao sam teologiju u SAD-u, bio provincijal reda, zaređen sam za pomoćnog biskupa u Dublinu u Irskoj 1980. godine, a biskup Wexforda, na jugoistoku Irske, po-

stao sam 1984. godine. Umirovljen sam 2002. godine.

Vaš prvi susret s Međugorjem? Od koga ste dobili prve informacije o ovom mjestu?

U Irskoj brojni ljudi govore i pišu o Međugorju. Poznata novinarka Heather Parsons, koja nije bila katolkinja, zbog onog što joj se dogodilo u Međugorju postala je katolkinjom. Kroz njezino pisanje, ali i kroz publicitet na nacionalnoj televiziji i radiju, mnogo ljudi saznalo je za Međugorje. Brojni Irci koji godinama dolaze u Međugor-

je svjedočili su svoja iskustva, ljudi su bili duboko potreseni obraćenjima, ozdravljenjima od različitih ovisnosti kao što su alkohol, droga i kocka. Međugorje je postalo poznato mjesto molitve, ozdravljenja. Ovo je mjesto nahranilo gladna srca mnogih ljudi u Irskoj, posebno srca mladih ljudi koji nisu pokazivali mnogo zanimanja za Crkvu i svoju vjeru. Sve je to pobudilo veliki interes u Irskoj. U Međugorje sam prvi put došao na poziv vjernika i od tada sam dolazio mnogo puta. Isprva sam dolazio tri puta godišnje. Vjernici bi došli i zamolili me da im budem duhovni voditelj, a ja bih uvijek rado pristao jer vjerujem da Bog govori preko ljudi. Međugorje utiče duhovnu glad brojnih ljudi na jedan jako dubok način i to mi je svjedočanstvo dostatno.

Povratka vjeri

Što ste osjetili za svoga prvog dolaska u Međugorje, što je za Vas bilo poticajno?

Oduvijek osjećam poziv na duboki oblik molitve. Osjećam poziv na brigu za duše, a o dušama se danas malo brine. Vjera je, na žalost, postala vrlo površna. Znamo kazati da je naš odnos s Bogom na prvom mjestu, ali ja to ne vidim u načinu na koji ljudi žive svoje živote. Njima je na prvom mjestu shopping, gledanje televizijskog programa, igre, posao, ali ako pogledamo koliko vremena ljudi stvarno odvajaju da nahrane svoju dušu... to je zanemarivo. Nedjelja, dan kada bi ljudi trebali biti na svetoj Misi, potpuno je promašena za dušu i ljude zbog toga što sve više žive površnim životom. Međugorje me stoga posebno zadivljuje, ovdje se događa susret ljudi. Na hodočašćima se brinu o Božjem stvarima i o svojim dušama. Mnogi od tih vjernika nikad prije to nisu doživjeli u svom životu, zbog toga želim biti s njima, odgovarati na njihova pitanja, moliti s njima, ali na taj način produbiti i svoju vjeru.

Što Vas je iznova vraćalo u Međugorje?

Vraćala me molitva ljudi. Kad ljudi za-

mole svećenika ili biskupa da s njima pođe na hodočašće, on bi trebao osjetiti da ga vjernici trebaju. Naravno, do svećenika ili biskupa je hoće li ispuniti potrebe svojih vjernika. To je najvažniji razlog zašto se vraćam u Međugorje! Ako me zamole da s njima pođem u Lurd, idem s njima u Lurd, ako me zamole da idem u Fatimu, idem s njima u Fatimu... Sve su to sveta i blagoslovljena mjesta.

Kažete da ste dolazili na zamolbu svojih vjernika, ali što Vama osobno znači hodočastiti Kraljici Mira?

Irci vole Međugorje! Ono što najviše spominju je osjećaj mira i ljepota krajoлика. Gostoljubivost domaćih ljudi ono je što Međugorje čini posebnim, različitim od drugih mjesta. Mještani, barem oni s kojima smo se susreli, vjeruju u poruke Kraljice Mira i žive te poruke. Naši vodiči su tako iskreni kad govore o Međugorje i o našoj Gospi, Majci Mira, što ostavlja dubok dojam na čovjeka. Vidim da ljudi u Međugorju žive Gospine poruke, što mi mnogo govori.

Što mislite o porukama Kraljice Mira u kojima se, ponajprije, ističe molitva, Euharistija, ispovijed, Sveto pismo, mir...?

Te poruke predstavljaju različite dimenzije, ali su one u srcu Crkve. Tu nema ničeg novog, i to je dobar znak. Euharistija, zajedno s klanjanjem, dio je Crkve. U Međugorju se sve to više i snažnije živi i izgleda stvarnije. Sakrament pokore ovdje je izvanredan. Međugorje je poznato po sakramentu pokore i svake godine sve više ljudi dodirnuo je tim sakramentom, mnogi se ljudi vraćaju vjeri. Mislim da je svaki svećenik ovdje imao duboka iskustva na tome području. Posvjedočit ću svoje iskustvo. Na ispovijed je došla osoba koja se nije ispovjedila dvadesetak godina. Bila je jako nesretna i okružena grijehom. No, dogodila se ispovijed. U trenu se cijeli život te osobe promijenio jer ju je dotaknuo Bog. To je izvanredno i to se ovdje često događa. Mladi ljudi koji dolaze u Međugorje, ovdje prvi put doživljavaju Crkvu na jedan poseban način. Kod kuće nemaju puno zanimanja za Crkvu, ali kad dođu u ovo mjesto oči im se otvaraju, dožive obraćenje. To je srce Međugorja i stvarno srce Gospe, Kraljice Mira. Gospa ne kaže ništa nova, jer ne želi privući pozornost na sebe, ona je putokaz prema Isusu. Ponavlja nam, *ne zaustavljaj se kod mene, idi*

mome Sinu! Kao na svadbi u Kani, ona pokazuje na Isusa i kaže, *učinite sve ono što vam moj Sin kaže*. To nije ništa novo, ali ono što Marija ponavlja kao Majka svojoj djeci uvijek i uvijek je isto: molite, postite, budite ponizni, slušajte Isusa, dajte mu svoj život. To je izvanredno, vrlo staro, ali ovdje vrlo snažno na jedan drugačiji način i kroz ove poruke.

Međugorje "preskače" mozak

Koliko je Međugorje danas potrebno svijetu?

U Međugorju ćete susresti ljude iz Čilea, Japana, Malezije, Njemačke, Irske, Engleske, Škotske, iz svih krajeva SAD-a, zapravo iz svih krajeva kugle zemaljske, što je dokaz da je Međugorje poruka za cijeli svijet. Čudesna je ta posve jednostavna međugorska poruka; pomisliš, ova poruka nije ništa posebno, ali poseban je način na koji je doživljavamo, kako je primamo, a najvažnije od svega je milost i snaga Božja kroz poruku. Vjerujem da vam je poznata izreka, medij je poruka, ovdje je Marija medij do Isusa, rekao bih vrlo moćan. Kad to doživite, taj se doživljaj nikad ne zaboravlja. Vidite, danas svijet živi na razini intelekta, ali kroz intelekt ne možemo razumjeti istine vjere. Istina vjere se razumije na dubljoj razini, na razini srca. Možemo iščitati sve knjige svijeta, i opet ništa ne ćemo razumjeti, ali Međugorje nam govori na jedan drugi način. Međugorje preskače mozak, jer mozak nas može zavarati, može biti pun ponosa, oholosti i pohlepe, ali srce ostaje čisto, a kad preskočite mozak, kad primite poruku na razini srca, tada možete vidjeti kako ljudi plaču. Taj plač nije produkt mozga nego srca, oni počinju razmišljati o vjeri i ljubavi, a ta poruka je univerzalna.

Međugorje postoji relativno kratko, ali širi poruke u svijet na jednoj dubokoj razini prema tolikim ljudima, katolicima, protestantima... To je znak i dokaz da je Međugorje stvarno u djelima koja pokazuju pravednost i humanost. Uzmimo za primjer pomoć za školovanja studenata, brigu o ovisnicima, o alkoholičarima, brigu za osobe koje razmišljaju o pobačaju ili su ga već i učinile. Prepoznat ćete ih po plodovima, kaže nam Biblija, a to su izvanredni plodovi Međugorja. Postoje različite zajednice i organizacije u Irskoj i mnoge pomažu humanitarnim ustanovama u Međugorju. To je veoma bitno jer dokazuje da su poruke od Boga; da nisu,

sav taj rad bio bi samo ideja koja se nikad ne bi ostvarila. Sve to je dokaz da je Bog ovdje prisutan.

U razgovoru ste nekoliko puta spomenuli mlade koji dolaze u ovo mjesto i mišljenju se. Jesu li oni na neki način početak novoga svijeta?

Kad pitaju biskupe o mladim ljudima, onda je običaj da počnu dugačku propovijed kako su mladi ljudi prekrasni, oni su čudo... ja to tako ne vidim. Mladi ljudi su kao i stari ljudi, kao ljudi srednjih godina, oni su danas i sebični, i lijeni, i pohlepni, oni su kao i svi ostali ljudi. Taj koncept je pokrenut u New Yorku. Stvoren je jedan koncept za mlade, ali taj je koncept stvoren samo da bi se mladima prodavali jeans stil, kultura i slično. Isus je rekao da nema razlika između Židova i Grka, između muškaraca i žena, stoga slavite svakoga bez obzira na godine. Mislim da su i stariji ljudi prekrasni, oni su poput blagih sunčevih zraka, i mladi su također prekrasni, ali oni se suočavaju s brojnim napastima, kao što je sebičnost i teško ih je držati na pravom putu. No, postoje sveti i ne sveti mladi ljudi, baš kao i biskupi, postoje neki sveti, i neki koji nisu! To je uvijek tako bilo i uvijek će biti.

Želite li nešto posebno istaknuti na kraju našega razgovora?

Vjerujem da je u Međugorju bitna poruka susret s Bogom po prvi put. Možda ljudi doživljavaju Boga u drugim mjestima ili misle da doživljavaju Boga, možda samo znaju da Bog postoji, čuli su za njega i misle da su ga upoznali, ali zapravo nisu. Sveti Augustin opisuje svoje obraćenje kao vrlo zanimljivo iskustvo. On govori da je okusio Boga, iskusio Božji dodir, ne govori o znanju o Bogu. Mi živimo u svijetu punom informacija, punom razgovora o religiji, sve je samo razgovor. Lakše je pričati, ali djela nije lako napraviti, no to je ono što radimo ovdje u Međugorju, to se vidi u očima hodočasnika. Kad ih sretnoš, odmah vidiš sreću i zadovoljstvo u njihovim očima. Znamo kazati, "oh, kad bismo Međugorje mogli ponijeti u Irsku", naravno možemo ga ponijeti zato što su tu poruke. Bitno je ljubiti. Zato Isus kaže: Ako ne ljubite svoje susjede koje vidite, kako onda možete ljubiti Boga kojeg ne možete vidjeti? To je lekcija koju učim u ovom razdoblju svog života, svakodnevno molim Boga: Bože, pouči me, dopusti mi da doživim Tvoju ljubav!

SVETI ANTE PADOVANSKI NA PUTU FRANJINE KARIZME

Crtice susretišta

fra Miljenko Šteko

Sveti Ante Padovanski (1195.–1231.) rođen je u Lisabonu (Portugal), kršnim imenom Ferdinand. Kao dvadesetogodišnjak, započinje redovnički život kod Regularnih kanonika sv. Augustina u samostanu Sv. Vinka kod Lisabona, te nakon dvije godine nastavlja u samostanu Sv. Križa u Coimbri. Za to vrijeme proučava Bibliju i otačka djela. Za svećenika je zaređen oko 1219. godine. Godinu kasnije, 1220., susreće se s franjevačkom karizmom u njezinu najizvršnijem odražaju – mučenicima koji su svoju krv prolili u sjevernoj Africi, a za koje je sv. Franjo kazao kako sad zna da ima pravu braću. Taj susret bijaše mu sudbonosan. Traži i dobiva dopuštenje da pređe u franjevački red. Tu mijenja i ime – od sada je fra Ante. Slijedi kratki pokušaj misionarskog djelovanja u Maroku. No, Božja providnost, kroz tešku bolest i nemirno more, odvode ga na Siciliju, pa dalje prema Asizu gdje će na Duhove g. 1221. susresti sv. Franju i nazočiti glasovitom Svefranjevačkome zborovanju.

Nakon toga boravi u Bolonjskoj provinciji u samotištu Montepaolo kod Forlija. Slijedi ona znakovita iznenadna propovijed na svećeničkome redanju u Forliju, nakon koje prima propovjedničku službu s kojom obilazi gradove i sela sijući sjeme života – kako će pisati njegovi životopisci. Od 1223. do 1225. Ante predaje teologiju u Bolonji, a od 1225. do 1227., uz propovjedničku i druge službe, teologiju podučava u Montpellieru, Toulouseu i Puy-en-Velayu.

Svetac čitavoga svijeta

Godine 1227. vraća se na novo saborište u Asiz, kao limoški kustod, te biva izabran za provincijala emilijske provincije (Bologna) u Italiji, kad će i nastati njegovo glasovito propovjedničko djelo *Sermones dominicales* (Nedjeljni govori).

Nakon trogodišnje službe, 1230. odlazi u Padovu gdje će sljedeće, 1231. godine, umrijeti na glasu svetosti. Zapravo, on se dvadesetak dana pred smrt povukao u samotište Campo San Piero, dvadesetak kilometara daleko od Padove, te je umro na putu prema Padovi, u samosta-

nu dell'Arcella 13. lipnja 1231. Sv. Ante je postao svetac čitavoga svijeta, čudotvorac koji je još za života ozdravio mnoge bolesnike. Papa Pio XII. proglasio ga je naučiteljem Crkve.

Čudesno ozdravljenje

Iako su se zemni putovi ovih svetaca u vremenskome tjesnacu ozemlja samo kratko susretali, Antina blizina s Franjom potvrđuje se na više mjesta. Posebno snažno svjedočanstvo Antine svetosti ostavljeno nam je u opisu Franjina posjeta samostanu u Napulju u kojem je više godina boravio jedan slijepi brat imenom Robert. U očima su mu bile neke izrasline koje su priječile treptaje i blokirale vjeđe. Kad se ondje sakupilo mnogo braće izvana s različitim strana svijeta, Franjo je u njihovoj nazočnosti spomenutoga brata izliječio. A s njim je bio i Ante. Pisac ovog svjedočanstva kaže: „Brat Robert je jedne noći ležao nasmrt bolestan. Već je obavljena i preporuka duše. Kad se najednom uza nj našao blaženi otac s trojicom braće savršene svetosti, a to su bili sveti Ante, brat Augustin i brat Jakob iz Asiza. Ovi, koji su ga savršeno nasljedovali za života, tako su ga radosno slijedili i nakon smrti...“ (3 Čel 117).

U ispovjedaonici se ubiru plodovi propovijedi

Sveti Franjo ljubio je Crkvu. Posebno poštovanje iskazivao je biskupima. Zanimljivo je da on i sv. Antu Padovanskoga časti tim naslovom. Naime, u pismu mu se obraća: „Bratu Anti, mom biskupu“ (PA 1). Toma Čelanski u svom *Drugom životopisu* pojašnjava kako je Franjo smatrao da učitelje svete teologije treba većma častiti. – A kad je jedanput pisao blaženom Anti, ovako je dao da se stavi na početku pisma: „Bratu Anti, mojem biskupu!“ (2Čel 163). U pouci o Savršenom veselju upravo se govori kako se Franjo osobito obradovao kad je čuo vijest „da su u Red ušli svi prelati iz prekalpskih krajeva, nadbiskupi i biskupi“ (OSV 278). Uz to što je sv. Ante bio vrstan teolog, vjerojatno je na ovaj „počasni naslov“ utjecala i osobitost njegova propovijeda-

Sv. Ante nam je u poznatim bolonjskim Sermonima ostavio bisere propovjedničke literature. A sam je smatrao kako propovjednik mora imati i znanja i pobožnosti, pružati dobar primjer i polaziti kamo god ga se pošalje. Propovijed treba nicati i rasti iz riječi Božje, a ne je nagrđivati raznim bajkama.

nja i obrana katoličkoga naučavanja protiv heretičkih pokreta. Znamo da se među branitelje Euharistije protiv katara osobito ubraja sv. Ante Padovanski koji je djelovao riječju i različitim čudesima, posebno ono protiv nevjerovanja nekog heretika, kad je njegova mazga, kako je dva dana postila, kleknula na javnome trgu pred sakramentom.

Sv. Ante nam je u poznatim bolonjskim Sermonima ostavio bisere propovjedničke literature. A sam je smatrao kako propovjednik mora imati i znanja i pobožnosti, pružati dobar primjer i polaziti kamo god ga se pošalje. Propovijed treba nicati i rasti iz riječi Božje, a ne je nagrđivati raznim bajkama. Propovjednik, kako ga vidi Ante, treba biti daleko od svakog slavohleplja. Ne treba govoriti o uzvišenosti svog Reda ili o velikom broju svoje braće ili njihovim krjepostima. On mora imati pred očima jedino spas duša, pa stoga treba marljivo slušati ispovijedi jer se u ispovjedaonici ubiru plodovi koji dozrijevaju u propovijedima, kaže on, a kao da danas govori.

Božji ugodnici

Znakovitost susreta ove dvojice svetaca – sv. Franje i sv. Ante – ne zaustavlja se samo na uobičajenim zemaljskim susretima. Ona prelazi granice uobičajenoga i razloma se u okrenutosti prema onostranosti. Kako tematski, tako životvorno. Po svjedočenju zapisanu u *Trećoj knjizi* Tome Čelanskoga, u kojoj on kaže kako je zapisano i vjerodostojnim izvješćem potvrđeno, „kako je Monaldo, onaj brat koji bijaše glasovit po životu, ponašanju i strogosti, kad je blaženi Ante propovijedao o natpisu na križu, tjelesnim očima vidio blaženoga Franju raspeta“ (3Čel 3).

Isti pisac u svom *Prvom životopisu* spominje kako je „Gospodin Anti prosvijetlio razum da razumije Pisma i da cijelomu svijetu o Isusu govori riječi slade od meda, meda samotoka. Dok je on braći govorio vatreno i pobožno o natpisu: 'Isus Nazarećanin, Kralj Židovski', spomenuti brat Monaldo je pogledao prema vratima kuće u kojoj su se braća našla na okupu, i ondje

je tjelesnim očima vidio blaženoga Franju kako uzdignut u zrak raširenim rukama pravi znak križa i blagoslivlje braću. Vidjelo se da su svi napunjeni utjehom Duha Svetoga. Obradovali su se spasenju i bilo im je dovoljno uvjerljivo što su čuli o vidjenju i nazočnosti slavnoga svetog Oca“ (1 Čel 48).

Sv. Bonaventura, spominjući ovaj događaj, kaže kako je Ante nekoć bio „izvršni propovjednik, a sada slavni Kristov poznavatelj...“, te pokušava i objasniti tu zanimljivu poveznicu: „Zato smijemo vjerovati da je svemoguća Božja snaga, koja je nekoć omogućila svetom biskupu Ambroziju da bude nazočan kod pokopa slavnog Martina, da bi tako pobožnim sudjelovanjem počastio svetoga biskupa, tako i slugu svoga Franju učinila nazočnim prigodom propovijedi svoga vjernog blagovjesnika Ante da bi tako odobrio riječi istine, napose one o križu, što ga je nosio i kojem je služio.“ (LM 10) Na drugom će mjestu još kazati: „Vjeruje se i jamči da to nisu bili plodovi mašte nego prava Božja objava.“ (LM 10). Mala zabilježka iz propovijedi sv. Ante i danas nam može rasvijetliti obzorja. Kaže on: „Riječ je živa kad govori život. Neka zato prestanu riječi, a neka progovore djela. Prepuni smo riječima, prazni djelima.“

I kao što je vrijeme satkano od mnogih *kairoi* kao jedinstvenih vremenskih trenutaka, tako je moguće da je, na sličan način, i prostor obilježen posebnim Božjim spasenjskim zahvatima – rekao bi Ivan Pavao II. Upravo tu stvarnost potvrđuju Asiz i Padova koji svjedoče susrete dvojice Božjih ugodnika, čiji zagovor u ovoj godini jubileja i mi molimo! A Franjo bi nam, vjerujem, i danas kao nekoć Anti kazao: Uza sve što radite, ne gasite duha molitve, kako stoji u Pravilu! Stoga i završimo molitvom koju je Gospi izrekao sv. Ante: „Molimo Te, Gospe naša, nado naša, da nam put osvijetliš – jer si Ti zvijezda mora. Nama očajnicima u ovom uzburkanom moru. Vodi nas u luku smiraja i zaštititi nas svojom blizinom od smrti, kako bi iz ovih nevolja izišli sigurni i pristigli tako vječnoj radosti i sreći!“ (*Serm. I., Dominica III. Quadr.*, str. 163)

ZAHTJEVNI IVAN KRSTITELJ

s. Dominika Anić

Ivan se usudio djelovati iz svoje istinske biti, iz dubokoga unutarnjeg uvjerenja, iako je znao da to košta, da će na sebe navući bijes „pravovjernih“, da njegova riječ ne će goditi mnogim ušima i da će donijeti pomutnju i strah.

Usuditi se govoriti istinu znak je moralne hrabrosti i čestitosti, kao i spremnosti ući u rizik. Ljudi koji se, jer drugačije ne mogu, odvažavaju živjeti i govoriti istinu nerijetko bivaju odbačeni od većine društva, izolirani, te na sebe navlače bijes moćnika sve do gubitka vlastitog života.

Jedan od izrazito hrabrih ljudi bio je i Isusov prethodnik sv. Ivan Krstitelj, kojega se sjećamo u lipnju. Po svemu što je vezano uz njega možemo reći da je bio vrlo neobična figura koja se pojavljuje u Svetome pismu. Čovjek, Božji prorok, koji je u sebi otjelovio gotovo neukrotivu divljinu svoje žestoke naravi, potrebu da progovori istinu i svjesnost svoga poslanja – ta on je bio tek prethodnik Onoga koji ima doći.

Iskorak iz uobičajenog

Ivan je svojom pojavom i pustinjačkim načinom života želio skrenuti pozornost na ono što je bitno. Usudio se iskoračiti iz kruga onih koji su se „zaštitili“ tek izvanjskim obdržavanjima zakona, a unutra se slutilo neizdrživo licemjerje i raskorak između onoga što se pokazivalo vani i onoga što se živjelo unutra. Ivan je vidio da samo izvanjsko obdržavanje zakona služi moćnicima da se osjećaju nadmoćni nad drugima i, što je još gore, da zloupotrijebe i Boga za svoje sitne interese držeći u pokornosti one kojima su nametnuli komplekse nevjere. Oni su sebi umislili kako su samo oni pravovjerni i dostojni stajati pred Bogom.

Sazrijelo je vrijeme da netko ukaže na zabludu i pogubnost takvoga stava. Zato se pojavljuje Ivan. Odlazi u pustinju, ali ne s namjerom da pokuša na silu ukrotiti svoju žestoku narav, niti da bi je zatomio i vani se pokazivao blagim. On je autentičan, jasan, onakav kakav jest. On vjeruje u svoje poslanje od Boga i zato može iz onoga što mu je

darovano, iz svoga pomalo oštrog karaktera uzeti ono najbolje, uzeti snagu za posve originalan nastup, jasan i iskren, bez straha ili potrebe udvaranja bilo komu.

Nama se kroz odgoj općenito, a na osobit način kroz odgoj u vjeri, sugeriralo kakve naravi bi bile najpoželjnije za služenje Bogu i za uspješno djelovanje u društvu. Obično se preporučivala blagost kao ideal, zatim pokornost, poniznost (ali ne u smislu jasnoće) nego „poklopi se i šuti“, krotkost (ne u smislu bezazlenosti nego da se ostavi lažni dojam)... , a što se to kosi s autentičnošću i istinskim unutarnjim stavom pojedinca – ništa zato.

Zbog takvoga „vanjskoga pritiska“ ljudi se često osjećaju uplašenima i frustriranim jer svako malo udaraju u granice i uviđaju da uz sav trud ne mogu dosegnuti traženi ideal, da ga nisu dostojni i sl.

I danas gotovo da sve brui od neiskrenosti i izvanjskosti. Licemjerja je posvuda. Sve može proći. Što više reklame i šminke, to bolje. A što ljudska unutarnjost „trune“ pod pritiskom očekivanja, to kao da nikoga ne zabrinjava. Što se nagomilani besmisao iščitava na svakom koraku, to se ne drži pogubnim već se pokušava opravdati otrcanom frazom da je takav trend, da svi tako rade. Stalno mijenjamo svoje ponašanje, neprestance mijenjamo svoje interese, misleći da ćemo time sakriti unutarnju čežnju za slobodom, za potrebom da bude ono što jesmo, da se konačno odlučimo posve za nekoga ili za neki posao. Današnji čovjek u potrazi je za smislom, misleći da je svugdje samo ne ondje gdje on već jest. Zato je njegova osobnost lomna, krhka, ovisna o mnogočemu izuzev vlastitoga temeljnoga izbora.

Nije li i danas potreban neki snažan, autentičan glas koji više u pustinji naših života i odnosa? Nije li nam potreban neki Ivan jasne riječi, netko tko će nam reći isti-

nu u lice, tko će nam ukazati na naše gluhe dvoličnosti?

Unutarnja sloboda

Ako se pitamo gdje je izlaz, onda ga zacijelo možemo potražiti u primjeru Ivanova života. Ponajprije, on nije dopustio da mu bilo tko sugerira kakav bi trebao biti, što raditi, kako propovijedati. On je, jednostavno, slijedio sebe sama. Bio je originalna osoba. Odlazi u pustinju ne da pobjegne od svijeta i njegove prljavštine, nego da se na trenutak distancira od uobičajenog kako bi mogao do kraja dokučiti bit života i svoga poslanja.

Ivan se usudio djelovati iz svoje istinske biti, iz dubokoga unutarnjeg uvjerenja, iako je znao da to košta, da će na sebe navući bijes „pravovjernih“, da njegova riječ ne će goditi mnogim ušima i da će donijeti pomutnju i strah.

Uvijek je lakše utapati se u masu, biti prosječan i tješiti se krivom originalnošću, njegovati privid, vježbati licemjerje, nego se usuditi govoriti istinu, stajati u istini, svjedočiti za vrjednute i zauzimati se za dobrotu. Ivan je bio jedan od onih hrabrih ljudi kojega je vodio njegov neprevarljivi unutarnji osjećaj za bitno koji je sazrio u vremenu samoće i osluškivanja Božjega glasa što mu je dolazio preko riječi Pisma.

Ivan je potpuno slobodan iznutra. Slobodan od potrebe da se bilo komu udvara ili umiljava, da se bilo komu pokaže u ljepšem svjetlu. Riječ mu je britka, jasna, nedvosmislena, pogađa u srž problema. Ponekad može izgledati i gruba ili bezobzirna za osjetljive uši taštih slušatelja naviklih na nježne riječi koje im draškaju uši i drže ih u uvjerenju kako je s njima sve u redu. Ivan je posve uvjeren u svoje poslanje i zato može nastupati slobodno, nepotkupljivo, ne odvagujući riječi nego puštajući da izrone onakve kakve jesu. Ne može on drugačije.

Ivan ne ide s namjerom bilo koga povrijediti, razotkriti u njegovoj slabosti ili ga poniziti. On ide u susret ljudima samo s riječju istine koja oslobađa. I nije kriv što se mnogima sviđa „zveket lanaca“ kojima su vezani uz svoja lažna božanstva. On je u Božjoj službi i ni po kakvu cijenu ne želi svoju riječ namještati prema očekivanjima slušatelja. Ivan je neucijenjen, nikomu nije ništa dužan, nema nikakvih očekivanja i zato smije i mora biti jasan. Iako svojim nastupima iznenađuje i stvara određeni nemir i pomutnju, on ne odustaje, ne povlači se, ne ispravlja.

On svojoj riječi, jednom izgovorenoj, dopušta da nastavi živjeti u srcima slušatelja. Kakav će joj prijam omogućiti oni koji su je primili, Ivana to ne brine. Jedni će je shvatiti ozbiljno, prihvatiti i pokušati primijeniti, drugi će je u startu odbaciti, neki iz straha od promjene, drugi iz straha od razbijanja lažnih iluzija. Neki će se poslužiti svim sredstvima moći i sile da ušutkaju riječ i da uklone onoga koji se usudio izreći istinu.

Herodovski strahovi

Znamo da je kod moćnoga Heroda Ivanova riječ izazvala zbunjenost i strah.

Ovaj moćnik znao je da je Ivan pravedan i svet čovjek i, kako Evanđelje kaže, rado ga je slušao bez obzira što je pred njegovom riječju uvijek ostajao zbunjen. Jedan dio, onaj čisti dio Herodove duše, vjerovao je Ivanovoj riječi, znao je da je istinita i da bi bilo dobro i za njega spasonosno poslušati ga. On je svjestan da je njegova moć satkana na izvanjskom pokazivanju a da je unutra tek slabić, ovisan o svome častohleplju, o moći i požudama, o ženi. Zna Herod da i najfinijim odijelom u kojem se pokazuje ne može sakriti svoj nesklad, da i četama vojnika i slu-

gu koje ima ne može odagnati unutarnju nesreću i tjeskobu života. S druge strane, Ivanova neugledna odjeća od devine dlake svjedoči o slobodi i unutarnjoj čvrstoći čovjeka koji je u sebi stabilan i snažan te s nevjerovatnom hrabrošću može kazati istinu, ma koliko god nekima bilo neugodno čuti je. On nema ništa osim što posjeduje sebe – Herod ima mnogo toga i vlada svojim kraljevstvom, ali ne vlada sobom.

Herod se potajno divi Ivanu jer u njemu naslućuje kvalitete koje mu nedostaju, prepoznaje sklad između riječi, osobe i Ivanova djela. Budući da su mu te odlike nedostižne jer je otišao predaleko, jer je zarobljen u svoju vlastitu „tamnicu“, on Ivanu u konačnici zavidi i želi ga ukloniti, iako zna da se sloboda ovakvoga čovjeka ne može ugroziti bacanjem u tamnicu niti odrubljivanjem glave. Sloboda je stvarnost srca i ona ostaje živjeti i poslije života.

U Ivanovoj školi

Od Ivana Krstitelja možemo naučiti lekciju za svoj život, za svoje poslanje: Nikad ne željeti biti kao netko drugi. Prihvatiti svoj vlastiti život, svoj karakter i nastojati darove koje nam je Bog dao iskristiti originalno i što god možemo kvalitetnije. Nastojati živjeti u istini, djelovati u istini, iako to za sobom povlači rizik odbacivanja, krivog razumijevanja, otpora, suprotstavljanja, nastojanja da nas se obescijeni i izruža ili čak ukloni. Ne dopustiti drugima da nas ucjenjuju, da nama manipuliraju, nego uz Božju pomoć otkrivati smisao svoga poslanja u svakidašnjem životu i ostati čvrsto uz najprirodnije i najčistije poticaje svoga srca.

Odvažimo se imati Ivanovu jasnoću u svim područjima svojega života, privatnim i poslovnim. U pitanjima vjerskoga i društvenoga života. Znati uvijek gdje je naše mjesto kao što je to Ivan znao – on je u svakom trenutku bio svjestan da je tek prethodnik Učitelja iz Nazareta. Poslušajmo tog „Ivana“ u nama samima koji dolazi iz najprirodnijih područja našega bića, iz naše pustinje, da nam ukaže na naše farizejsko samozavaravanje, na naš strah koji se ugnijezdio, na potrebu tek izvanjskog pokazivanja, na naše nesigurnosti, na nesklad koji se smjestio između jasnih opredjeljenja i strašljive podložnosti moćnicima. Ivanovo poslanje je veliki izazov za svakoga tko traži istinu u svojem vlastitom životu.

MEĐUGORJE 1981.—2009.

Podijeljenih sv. pričesti: 23.328.440.

Koncelebranata: 514.491.

Broj biskupa koji su posjetili
Međugorje: 253.

Približan broj hodočasnika:
40.000.000.

Hodočasnici došli iz sljedećih

zemalja: Albanija, Andora,

Argentina, Australija, Austrija,

Belgija, Bjelorusija, Bolivija, Bosna

i Hercegovina, Brazil, Bugarska,

Čipar, Crna Gora, Češka, Čile,

Danska, Dominikanska republika,

Egipat, Ekvador, El Salvador,

Engleska, Estonija, Etiopija, Filipini,

Finska, Francuska, Gibraltar, Grčka,

Gvatemala, Gvineja, Haiti, Honduras,

Hong Kong, Hrvatska, Indija,

Indonezija, Irska, Island, Italija,

Izrael, Jamajka, Japan, Južnoafrička

Republika, Kamerun, Kanada,

Kazahstan, Kina, Kolumbija, Kongo,

Koreja, Kosovo, Kostarika, Kuba,

Kuvajt, La Reunion, Latvija, Libanon,

Liechtenstein, Litva, Luksemburg,

Makao, Madagaskar, Mađarska,

Makedonija, Malavi, Malezija,

Malta, Martinique, Mauricijus,

Meksiko, Monako, Nigerija,

Nikaragva, Nizozemska, Norveška,

Nova Kaledonija, Novi Zeland,

Njemačka, Obala Bjelokosti, Panama,

Papuanska Nova Gvineja, Paragvaj,

Peru, Poljska, Portoriko, Portugal,

Ruanda, Rumunjska, Rusija, SAD,

Salvador, Singapur, Senegal, Slovačka,

Slovenija, Solomonski Otoci, Srbija,

Sveti Toma Princip, Sveti Vincent i

Grenadini, Škotska, Španjolska, Šri

Lanka, Švedska, Švicarska, Tahiti,

Tajvan, Togo, Trinidad i Tobago,

Turska, Uganda, Ujedinjeni Arapski

Emirati, Ukrajina, Urugvaj, Vatikan,

Venezuela, Vijetnam, Zambija,

Zimbabve.

Plodovi međugorskih ukazanja:

Majčino selo, Zajednica Milosrdni

Otac, Zajednica sestra Krispina,

Humanitarna udruga "Međugorje

- mir", Vrt sv. Franje, molitvene

zajednice u svijetu, Međunarodni

susret voditelja, Međunarodni

seminar za svećenike, Susret bračnih

parova, Fond fra Slavko Barbarić,

Mladifest, Hodnja mira...

SAŽETAK PAPINA APOSTOLSKOG PUTOVANJA U SVETU ZEMLJU

PAPA: HODOČASNIK VJERE I HODOČASNIK MIRA

Papa je na koljenima molio na Golgoti i pred Kristovim grobom za snagu

ljubavi koja izvire iz uskrsne tajne - jedine snage kadre obnoviti čovjeka

te usmjeriti čovječanstvo, povijest i cijeli svemir prema konačnome cilju -

Kristu proslavljenom.

fra Tomislav Pervan

Snimio Christoph Humaus

Sveti Otac zaputio se od 8. do 15. svibnja ove godine na svoje dosada najzahtjevnije i najdelikatnije apostolsko putovanje. Putovao je kao hodočasnik vjere i mira na danas još uvijek veoma trusno područje svetih mjesta, onih mjesta na kojima se dogodila naša kršćanska objava, gdje je Bog govorio i postao čovjekom. U sažetku toga putovanja Papa je rekao kako njegovo putovanje u Svetu zemlju bijaše veliki dar, upravo u uskrsnom vremenu. Jer uskrsli Krist jest naša nada. Zlo i rat nemaju zadnju riječ nego spasiteljska Božja ljubav. U osvrtnu na putovanje Papa je javno zahvalio svima koji su omogućili to hodočašće, svima koje je susreo na hodočašću vjere i mira, svima koji su sa svoje strane pridonijeli blagoslovljenom i uspješnom putovanju na izvore naše vjere. Istodobno je podsjetio kako to bijaše pastoralni pohod Crkvi koja živi u Svetoj zemlji. Ta Crkva ima jedinstveno značenje – ona je živa prisutnost na mjestima gdje se nalaze naši kršćanski i vjerski korijeni i izvori.

Na brdu Nebo

Prva tri dana hodočašća Papa je proveo u Jordanu. Napose bijaše dojmljiv pohod Obećanu zemlju, ali mu nije bilo dano unići u nju zbog vlastite nevjere i zakazanja za putovanja Izabranoga naroda kroz puštinju. Tu je preminuo, za grob mu se ne zna. Papa je bio u pratnji franjevačkoga generala fra Jose R. Carballa. Zatim je pohodio Betaniju, s onu stranu Jordana, gdje je, prema Ivanovu Evanđelju, Ivan krštavao. Brdo Nebo ima snažan simbolički naboj: Ono govori o našem hodočašćenju između "već sada" i "još ne", između veličajna i krasna obećanja koje nas na našem putovanju nosi, i njegova ispunjenja koje nadilazi i nas i postojeći svijet. Crkva živi tu nepetost, i ozbiljenosti i iščekivanja: Ona je zaručena sa svojim zaručnikom – Kristom – ali očekuje konačnu svadbenu svečanost u vječnosti.

U Betaniji je Papa položio temeljac za dvije crkve na mjestu gdje je Ivan kršta-

vao. To je znak vjerske snošljivosti u Jordanu te snažne kršćanske tradicije u Hašemitskom kraljevstvu. U Jordanu je Papa imao mogućnost održati govor pred vlastima, a znakovit je bio i govor što ga je održao jordanski princ pred samim Papom. Papa naglašava kako je važan miran suživot kršćana i muslimana u međusobnom poštovanju. U Jordanu to treba zahvaliti i Bogu i zalaganju vlasti. Stoga je tom prigodom molio da se takvo što ostvari i u susjednom Iraku koji živi u teškim društvenim i vjerskim prilikama.

Riječ nade

U Jordanu živi i značajna kršćanska zajednica koje je broj narastao pridošlim prognanicima iz Palestine i Iraka. Riječ je o znakovitoj i važnoj prisutnosti kršćana u društvu. Kršćani se napose ističu na području odgoja i zdravstva, neovisno o etničkome ili religijskom podrijetlu. Kao lijep primjer toga jest rehabilitacijsko središte "Regina Pacis" u Amanu koje prihvaća osobe s teškim invaliditetom, bez razlike na vjeru. Papa je i tu unio riječ nade, gdje ljudi, bez razlike na vjeru, jednako pate i imaju svoje ljudsko dostojanstvo. K tome je Papa položio i temeljac sveučilišta Latinskoga patrijarhata u Madabi. To treba biti znanstvena i kulturološka ustanova koja će promicati istinu i opće dobro te razgovor između kultura i vjera. Papa je za boravka u Amanu održao i zajednička bogoslužja, u grčko-melkitskoj katedrali te veliku svetu Misu na stadionu. Tu se moglo osjetiti ljepotu što je pruža bogoslužje putujućega Božjeg naroda, sjedinjena u vjeri, u svojim različitim tradicijama, istočnoj i zapadnoj.

Svaki ljudski život ima beskrajnu vrijednost i dostojanstvo

Potom se Papa zaputio u Izrael, i odmah se po dolasku predstavio kao hodočasnik vjere u zemlji gdje je Isus rođen, gdje je živio, umro i uskrsnuo, istodobno i kao hodočasnik mira moleći Boga da ondje gdje je Bog htio postati čovjekom svi ljudi kao njegova djeca mogu živjeti poput braće. Papa žali što je gotovo nemoguće probiti tu začaranu krivulju sile i zlosilja u toj tako blagoslovljenoj zemlji. Ali Bogu ništa nije nemoguće – napose onima koji se u njega pouzdavaju. Stoga vjera u jednoga, pravednoga i milostivoga Boga – što je dragocjeno blago tih naroda – ima obvezu razvijati sve svoje sile kako bi se ljudi razumjeli, pomirili i zajednički živjeli.

Jeruzalem – križište triju velikih mono-teističkih religija – a samo mu ime znači "Grad mira" – već u svome imenu izražava svekoliki Božji plan za čovječanstvo: Bog bi ga htio učiniti velikom obitelji. Taj je plan naviješten već Abrahamu, a u punini se ostvario u Isusu Kristu. Njega Pavao apostol naziva "našim Mirom". On je snagom svoje žrtve srušio razdvojnici, zid (usp. Ef 2,14). Stoga svi vjernici moraju napustiti i zaboraviti svekolike predrasude te volju za gospodarenjem nad drugima, i složno raditi da se odjelotvori temeljna zapovijed: Ljubiti Boga cijelim svojim bićem a bližnjega kao samoga sebe. Na to su svjedočanstvo pozvani i Židovi, i kršćani i muslimani. Oni trebaju djelima iskazivati Bogu štovanje, a ne mu se samo ustima moliti. To mu je bilo na srcu kad je molio na Zidu plača te kad je pohodio Yad Vashem. Spomenik je to i ime! Treba promisliti riječ "ime". Svaki je čovjek svet, ime svakoga čovjeka upisano je zauvijek u srce vječnoga Boga. I nikad se ne smije zaboraviti tragedija holokausta. Naprotiv, nužno je da ostane zauvijek u sjećanju i svetome poštovanju kao trajna opomena kako je svaki ljudski život dragocjen, kako ima beskrajnu vrijednost i dostojanstvo.

Neiscrpivi vratak nade i radosti

Papin pohod imao je u žarištu pohod katoličkim zajednicama u Svetoj zemlji, pa se zato s njima susreo u Jeruzalemu, Betlehemu i Nazaretu. Duhom i srcem usmjeren prema Kristu koji pere apostolima noge i ustanovljuje Euharistiju, kao i Duhu Svetome, koji je darovan Crkvi na Duhove, mo-

gao je u dvorani Posljednje večere susresti se s biskupima i franjevačkim poglavarom Svete zemlje te razmišljati o vlastitome zajedničkom pozivu i poslanju: Tvoriti naimedno jedno tijelo i jedan duh, oblikovati ovu zemlju blagom silom ljubavi. Jasno, nije to lako na tim nemirnim područjima koja žive u posebnim poteškoćama. Međutim, i Isus je rekao svojim, da se ne treba bojati malo stado, jer je Otac odlučio dati vam kraljevstvo (usp. Lk 12,32). Susreo se također i s redovnicima i redovnicama kontemplativnoga usmjerenja koji svojom molitvom služe Crkvi i djelu mira.

Vrhunci zajedništva s katolicima u Svetoj zemlji bijahu euharistijska slavlja u Jošafatovoj dolini kraj Jeruzalema. Ondje je Papa slavio Kristovo uskrsnuće kao snagu nade i mira za Sveti grad kao i cijeli svijet. U Betlehemu – na palestinskom ozemlju – Euharistija je slavljena pred Crkvom Isusova rođenja. Tu se Papa posebno srdačno obratio vjernicima riječima utjehe i nade. Betlehem – mjesto nebeskoga poja anđela te navještaja mira svim ljudima – znamen je danas podijeljenosti Svete zemlje. Sve nas dijeli raspon između obećanja i ispunjenja. Ondje je očita nesigurnost, siromaštvo, izolacija, u znaku velikoga betonskoga zida. To je mnoge kršćane otjeralo u progonstvo. Ali Crkva nastavlja svoje djelo ljubavi i milosrđa u bolnicama, nošena snagom vjere i ljubavi te razumijevanja sa svima.

Papa je pohodio i jedan izbjeglički logor te u razgovoru s njima pozvao ih na mir te nenasilni put do ostvarenja vlastitih ciljeva. Palestinci, jasno, imaju pravo na vlasti-

tu državu. To je Papa jasno istaknuo. Djeca imaju pravo odrastati u miru i spokoju. Potom je Papa pohodio Nazaret te u njemu za Euharistije istaknuo kako je naša vjera stvarateljska i preobrazbena snaga samoga Boga. Ondje – gdje je Riječ u krilu Djevice Marije – postala tijelom, izvire neiscrpivi vratak nade i radosti koja ne prestaje oplodivati srce Crkve, hodočasnice u vremenu i povijesti.

Na putu do punog jedinstva

Hodočašće je Papa završio boravkom na Svetome grobu kao i važnom ekumenskom susretu u Jeruzalemu gdje su bili nazočni predstavnici svih Crkava u Svetoj zemlji. I kad Papa sve sažme, sretan je zbog toga što se sve odvijalo u znaku Kristova uskrsnuća. Unatoč svim događajima kroz koja su sveta mjesta prošla tijekom povijesti te im utisnula svoj biljeg, unatoč ratovima i pustošenjima, pa i sukobima između samih kršćana, Crkva nastavlja svoje djelo i poslanje, nošena Duhom uskrsloga Gospodina. Ona je na putu do punoga jedinstva kako bi svijet povjerovao u Božju ljubav te iskusio radost njegovoga mira. Papa je na koljenima molio na Golgoti i pred Kristovim grobom za snagu ljubavi koja izvire iz uskrsne tajne – jedine snage kadre obnoviti čovjeka te usmjeriti čovječanstvo, povijest i cijeli svemir prema konačnome cilju – Kristu proslavljenom.

Što na kraju reći? Papa je sredinom travnja proslavio svoj 82. rođendan, u miru i tišini. Čovjek se pita, tko to još u tako poodmakloj dobi čini ono što odrađuje Benedikt XVI.? I to bez izgleda i mogućnosti na mir, mirovanje ili mirovinu? Bez duljih odmora? I bez ikakve mogućnosti da kao Petrov nasljednik umakne obvezama svoje, Petrove službe? Papa se osjeća dužnikom jedino jednome: Kristu Gospodinu koji ga je postavio u tu službu te je odgovoran i svojoj savjesti. I nikakvo javno mišljenje, nikakve protimbe s bilo koje strane ne će ga odvratiti od puta kojim ide kao Petrov nasljednik, Kristov namjesnik ovdje u Crkvi. Za svoju vjernost zacrtanome putu već plaća veliku cijenu popularnosti u svojoj rodnoj domovini, gubitak naklonosti medija i crkvenih službenika. Međutim, to je dobitak u slobodi. Jer Krist je rekao da će njegovi biti u svijetu, ali ne od svijeta. Pa tako i jedan Papa. Ne može istodobno očekivati pljesak protubožnih sila i najvjernijih Kristovih sljedbenika. Treba se odlučiti na koju stranu – jednom zauvijek. Jednako i mi koji gledamo u Papu.

Snimio Christoph Humaus

GOSPIN SVIBANJ - MJESEC MAJKI

Mjesec svibanj je mjesec majki, Gospin mjesec. U vrtiću sv. Male Terezije u Majčinu selu djeca i odgajateljci pripremili su završnu priredbu kojom su istodobno proslavili Majčin dan i 800-tu obljetnicu osnutka Franjevačkog reda. Priredba je održana 28. svibnja u 9.30 sati u Vrtu sv. Franje. Djeca su izvela „Pjesmu stvorova“ svetog Franje Asiškoga. Priredbu su pljeskom pozdravili svi roditelji.

Foto Dani

MAJČIN DAN U MAJČINU SELU

U petak 8. svibnja u Vrtu sv. Franje u Majčinu selu proslavljen je Majčin dan. Djeca iz Osnovne škole u Bijakovčićima te djeca iz Majčina sela sa svojim učiteljima i nastavnicima za taj su dan pripremila nekoliko glazbenih točaka. U priredbi je sudjelovalo pedesetak djece koja su iz zahvalnosti svojim majkama održala predivnu predstavu. Od Jasne Jerkić, nastavnice hrvatskog jezika, doznali smo da su se za priredbu pripremali oko dva mjeseca, što je za djecu bilo veliko iskustvo. Kao i u svakom radu, trebalo se pomalo i žrtvovati, što su djeca s radošću činila iz ljubavi prema svojim majkama. Jasna Jerkić istaknula je veliku važnost suradnje između Osnovne škole u Bijakovčićima i Majčina sela, te da će se ona nastaviti i u budućnosti.

I. Zovko i D. Dugandžić

NOVO U IZDANJU ICMM-a KRUNICA BLAŽENE DJEVICE MARIJE

„Premda po svojem obliku marijanska, krunica je sva usredotočena na Krista. S krunicom kršćanski narod sjeda u Marijinu školu da bi se uveo u razmatranje ljepote Kristova lica i iskustvo dubine njegove ljubavi“, kaže papa Ivan Pavao II. Što je krunica? Kako moliti krunicu? Koliko moliti? „Uzmite krunicu i molite, molite sve

dok vam molitva ne postane radosni susret s vašim Spasiteljem“, kaže Gospa u poruci od 25. travnja 2001. Knjižicu s otajstvima krunice, biblijskim navodima i fotografijama radosnih otajstava, otajstva svjetla, žalosnih i slavni otajstva autora Carmela Puzzola i Ante Mamuše možete naći u suvenirnici Župnog ureda u Međugorju.

CD „S MARIJOM KROZ BIBLIJU“

Međugorski vidoci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju!“ U svojim je porukama nekoliko puta pozivala na čitanje Svetoga pisma... Čitati Bibliju i moliti u obitelji je, zapravo, jedino što po njezinim riječima moramo činiti svakodnevno. Među mnogim međugorskim hodočasniciima vlada neka vrsta zabune: kao da su Gospine poruke postale njihova Biblija. Rado citiraju poruke, ali nedovoljno poznaju Bibliju iz koje one, zapravo, proizlaze... Ovi su tekstovi nastali zahvaljujući slučajnom razgovoru s jednim mladićem koji redovito ide u crkvu, ali osjeća da nedovoljno poznaje svoju vjeru i Božju riječ... Na temu toga razgovora nastao je jedan tekst, a zatim su navirale nove teme... tako su nastale tjedne emisije na Radiopostaji „Mir“ Međugorje. Neki su tekstovi objavljeni u Glasniku mira i u Našim ognjištima. Ovaj bi CD želio biti poticaj na čitanje Knjige nad knjigama. Bit će vam od istinske duhovne koristi samo ako budete prigrlili Bibliju, uronili u biblijske odlomke koji su ovdje navedeni, ako budete tražili dublje i dalje, i ako budete provodili mnogo, mnogo više vremena s Biblijom nego s ovim skromnim predloškom koji držite u ruci. Božja riječ je živa i djelotvorna (Hebrejima 4,12). Ako se izložimo njezinom djelovanju, ona u sebi, sama po sebi, ima snagu mijenjati nas.

snimio Simša Hancić

DUHOVNA OBNOVA ZA HERCEGOVAČKU FRANJEVAČKU PROVINCIJU

Duhovna obnova za Hercegovačku franjevačku provinciju na temu „Od križa do mistike“ (Franjina duhovnost) održana je 20. svibnja u Majčinu selu u Bijakovčićima prigodom 800-te obljetnice Franjevačkog pokreta. Predavač i predvoditelj duhovne obnove bio je fra Bernardin Škunca iz Hvara. Na obnovi su sudjelovale i časne sestre franjevke. Sudionici su istaknuli kako je duhovna obnova posebna i naglašava zajedništvo. Program je započeo u 9.30 sati. Potom je održano prigodno predavanje te predstavljena knjiga „Mirotvorac u Bolonji“ fra Bernardina Škunce. Knjigu su predstavili fra Miljenko Šteko, fra Ante Marić i sam autor. Knjiga ima 531 stranicu, a počiva na povijesnom događaju iz života sv. Franje - njegovu pohodu u Bolognu 15. kolovoza 1222. godine. Susret je završio misnim slavljem.

PRVA SVETA PRIČEST U ŽUPI MEĐUGORJE

U nedjelju 3. svibnja sedamdeset i osmero djece iz župe Međugorje pristupilo je Prvoj svetoj pričesti. Svečanu svetu Misu u 10 sati predslavio je fra Miljenko Šteko, a misno slavlje je svojim pjevanjem uveličao međugorski dječji zbor „Golubići mira“ pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Crkva je bila ispunjena dječicom, njihovim roditeljima i brojnim hodočasniciima. Dan prije Prve pričesti, djeca su po prvi put pristupila sakramentu svete ispovijedi. Pratile su ih njihovi roditelji, koji su se također ispovjedili. Poslije Euharistije u crkvi, slavlje se nastavilo u obiteljima.

Foto Dani

OBRED PRIMANJA, PRODUŽENJA I OBNOVE OBEĆANJA FRAMAŠA

U nedjelju 24. travnja 2009. godine pod svetom Misom u 18 sati, u obredu primanja, produženja i obnove obećanja, Framiši iz župe Međugorje obećali su da će svoju mladost posvetiti Kristu živeći njegovu Evanđelje po primjeru svetog Franje i crpeći snagu iz Euharistije, te da će nastojati u svim ljudima – a osobito u siromasima i poniznima – prepoznati lice Krista patnika. Dvadeset četvero Framiša dalo je svoja prva obećanja, dvadeset četvero Framiša produžilo je svoja obećanja, a četrdeset ih je po prvi put primljeno u Franjevačku mladež. Sveto misno slavlje predvodio je dr. fra Miljenko Šteko. Slavlje su uzveličali Framiši iz Kočerina, Čerina, Ljubuškog, Posušja, Širokog Brijega, Čitluka i Mostara.

DONACIJA KNJIGA ZA MAJČINO SELO

Skupina hodočasnika iz Zagreba predvođena Krešom William Bello i književnicom Nervenkom Vidak odlučila je aktivno pomoći djeci Majčina sela. Organizirali su prikupljanje knjiga i sami su donirali knjige svojih izdavačkih kuća, pa je knjižnica Majčina sela obogaćena novim knjigama različitih sadržaja. Prevladavaju knjige za djecu, enciklopedije, bajke, lektira... S. Mirela Kurevija, koja je u Majčinu selu zadužena za ponavljanje gradiva s djecom, pisanje domaćih zadaća, vođenje dramske sekcije, organiziranje rođendana, predstava, izleta... kao i za vođenje kućne knjižnice, rekla je: „Ideja za osnivanjem knjižnice potekla je od fra Svetozara Kraljevića, ravnatelja Majčina sela. Potaknut jednom donacijom knjiga iz Slovenije, fra Svetozar je prepoznao potrebu djece za dobrom i novom knjigom. Školske i gradske knjižnice u BiH zbog nedostatka sredstava nažalost su većinom ostale na zastarjelim sadržajima iz komunističkih vremena. Knjižnica Majčina sela pomalo se obogaćivala kupovanjem najpotrebnijih naslova i donacijama. I ova nova donacija knjiga svakako će barem malo utažiti dječju glad za znanjem i obogatiti njihove slobodne trenutke novim sadržajima.“

Paula Tomić

STATISTIKE ZA SVIBANJ 2009.

U svibnju 2009. podijeljeno je 141.000 svetih pričesti. Na svetim misama koncelebriralo je 3.254 svećenika ili 104 dnevno

AVE MARIA

Ovogodišnja *Zlatna harfa*, uz vrsne izvedbe dječjih zborova, bila je po nečemu posebna. Naime, tijekom njezina održavanja predstavljeno su pjesmarica i nosač zvuka *Ave Maria*, koji su plod desetogodišnje suradnje maestra Đele Jusića i voditeljice međugorskih zborova te ženske skupine *Magnificat*, s. Slavice Kožul.

Zlatna harfa, tradicionalni susret dječjih zborova hercegovačkih župa, po drugi se put zaredom održao 1. svibnja u Međugorju, a sudjelovalo je trinaest zborova. Svaki je zbor izveo po dvije skladbe, jednu izbornu i jednu „zadanu“, unaprijed izvučenu ždrijebom. Program je započeo u 15 sati, a susret je otvorio međugorski župnik fra Petar Vlašić, koji je pohvalio i ohrabrio kako male pjevače, tako i voditelje zborova. Po završetku glazbenog programa, svi su zborovi pjevali na večernjoj svetoj Misi u 19 sati koja se, zbog iznimno velikog broja hodočasnika, slavila na vanjskom oltaru.

Temeljne zadaće *Zlatne harfe* su obnova liturgijskog pjevanja, poticanje suradnje među voditeljima crkvenog pjevanja te poticanje stvaralačkog duha skladatelja. Prva *Zlatna harfa* upriličena je 1. srpnja 1984. u Kočerinu, i okupila je dvjestotinjak malih pjevača. Susrete je pokrenuo fra Mićo Pinjuh, tadašnji župnik u toj župi. *Zlatna harfa* nije natjecateljskog karaktera, pa svi zborovi neovisno o izvedbi dobivaju priznanje za svoj trud.

Čudo u čudu

Ovogodišnju *Zlatnu harfu* obilježila je posebna obljetnica – deset godina umjetničke suradnje između skladatelja maestra

Đele Jusića i međugorskih zborova „Kraljica Mira“, „Golubići mira“ i ženske skupine „Magnificat“, koje vodi sestra Slavica Kožul. Đeli Jusiću, koji je za tu prigodu došao iz Dubrovnika, izražena je zahvalnost i priznanje za predani i nadahnuti rad. Kao iznenađenje, uručeni su mu CD i pjesmarica *Ave Maria* s duhovnim pjesmama koje je skladao za međugorske zborove, a objavljeni su dva dana prije početka *Zlatne harfe*. Nakladnik je Informativni centar „Mir“ Međugorje.

Ovo je bila prigoda da maestra Đelu Jusića zamolimo za razgovor i prisjetimo se početaka suradnje sa s. Slavicom i međugorskim zborovima te skupinom *Magnificat*.

– Jednoga dana zvoni telefon u mojoj kući. Ženski glas reče da zove iz župnog ureda u Međugorju i da bi htjeli sa mnom surađivati. Pomislio sam da se to netko šalio, sve dok nije stigao faks s pečatom župnog ureda iz Međugorja. Nakon toga je s. Slavica došla u Dubrovnik i tako je započela naša suradnja koja traje do danas i svake je godine raznovrsnija i bogatija, što potvrđuju mnoge skladbe i zajednički koncerti ponajprije *Golubića mira* i *Malog raspjevanog Dubrovnika*. Raduje me ovdje raditi, pogotovo što svi moji prijatelji zadiru od Međugorja. Svima im pričam kako je ovdje, govorim im kako je ovdje zrak drugačiji, svi su mirni, tihi i svi idu prema crkvi svetog Jakova. Za mene je to čudo. Poslije su došli vidjeti i onda su rekli da je i za njih čudo. I u tom čudu je i moja stalna suradnja s međugorskom dječicom i velikim zborom.

Maestro Jusić nastavlja:

– I sestra Slavica stvarno je čudo. Ona me nazove i kaže, treba nam to i to, a to što nam je trebalo upravo je ovo što sada imamo pred sobom, pjesmarica i nosač zvuka *Ave Maria*. Ona je svojom umješnošću i trudom napravila knjigu koja mi izgleda nevjerojatno, sa svim mojim skladbama koje sam pisao za veliki ili mali zbor u Međugorju. I to mi je stvarno velika čast i velika radost, ne znam hoću li večeras moći zaspati.

S. Slavica priča nam kako je došlo do objavljivanja CD-a *Ave Maria* i pjesmarice:

– Prije mjesec i pol dana bila sam kod maestra Jusića, koji mi je uradio matricu za *Golubiće mira* za *Zlatnu harfu*. Sljedećeg dana, dok sam svirala na večernjoj svetoj Misi, pomislila sam: Ove godine, 1. svib-

nja, na dan kad se održava *Zlatna harfa*, navršava se deset godina suradnje s maestrom Đelom Jusićem i bilo bi lijepo objaviti CD s pjesmama koje su nastale iz te suradnje. Pitala sam se hoću li za tako kratko vrijeme uspjeti. Poslije toga razgovarala sam sa župnikom fra Petrom Vlašićem, koji me ohrabrio i kazao: Radi, ja stojim iza tebe. Na tome mu uistinu zahvaljujem jer da toga nije bilo, ne bih ovo mogla uraditi. Nakon toga, uz pomoć mnogih suradnika, nastao je CD i pjesmarica koje vidite. Uvjerena sam da su Gospodin i Blažena Djevičica Marija htjeli da se to dogodi jer drugačije ne bi išlo.

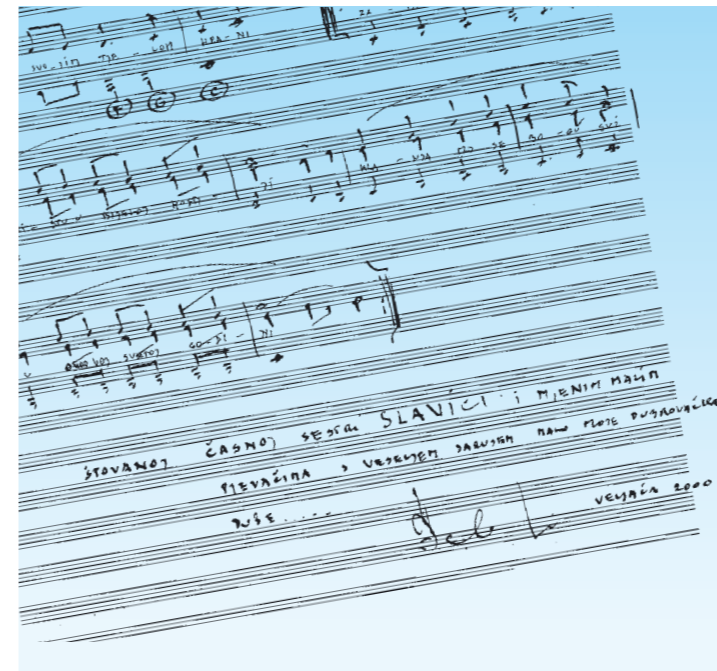
Đelo Jusić opisuje kako se osjećao u trenutku primanja priznanja:

– Kad su me pozvali na pozornicu uručiti mi novi CD, nagradu za suradnju, to je za mene bilo čudesno. Čudo se u čudu dogodilo. Na zadnjoj stranici ove knjige je moj rukopis: ‘Štovanoj sestri Slavici i njenim malim pjevačima s veseljem darujem malo svoje dubrovačke duše... Veljača 2000.’ Pa ima li išta ljepše?

Maestru Jusiću poželjeli smo još mnogo uspjeha u radu s našim zborovima i skupinom *Magnificat*, čije se pjesme ne slušaju samo u Međugorju već, zahvaljujući hodočasnici, i u cijelom svijetu.

Temeljne zadaće *Zlatne harfe* su obnova liturgijskog pjevanja, poticanje suradnje među voditeljima crkvenog pjevanja te poticanje stvaralačkog duha skladatelja. Prva *Zlatna harfa* upriličena je 1. srpnja 1984. u Kočerinu, i okupila je dvjestotinjak malih pjevača.

JEDINO BOG MOŽE ISPUNITI NAJDUBLJE DUBINE NAŠEGA BIĆA (2.)

Razgovarao Krešo Šego

Božji glas se uvijek čuo, čuje se danas i uvijek će se čuti. Bog je isti jučer, danas i sutra i On nikada ne prestaje pozivati ljude na obraćenje. Bog poziva na različite načine jer mi smo ljudi različiti, a Međugorje može biti jedno od tih mjesta i načina.

fotografije vizija niti snimljeni tekst poruka, nego do nas dolazi ono što je već prošlo kroz njihov nutarnji svijet, njihovu podsvijest, njihovu prošlost. Imajući na pameti ovu činjenicu, postaje jasno kako je u ovu stvarnost o privatnim objavama i ukazanjima nužno uvesti pravila o razlikovanju duhova. Toga je bila svjesna i vidjelica Lucija iz Fatime koja je sama izjavila da njoj nije darovano tumačenje tajne, nego samo njezino viđenje. "Tumačenje tajne spada na Crkvu, a ne na vidioca", kaže bivši kardinal Ratzinger, a sada Papa Benedikt XVI. (U službi istine, Ziral, Mostar-Zagreb, 2002, str. 154).

U prosudbi privatnih ukazanja u Vašem tekstu o privatnoj i javnoj objavi, pozivate se na razlikovanje duhova prema sv. Ignaciju Lojolskom. Što on o tome kaže?

U osmom pravilu drugog tjedna duhovnih vježbi, sv. Ignacije kaže: "U tom drugom vremenu, naime, uslijed vlastitog umovanja, a na temelju navika i posljedica stečenih pojmova i sudova, pod utjecajem dobra ili zla duha duša zna često stvoriti različite odluke i mišljenja, koja nisu neposredno proizišla od Boga, našega Gospodina. I zato ih treba dobro ispitati prije nego što im potpuno povjerujemo i prije nego što ih stanemo provoditi". U ovom pravilu duhovnih vježbi Ignacije je genijalno uočio kako i u onom slučaju kad se sam Bog ili Gospa objavljuju duši, ona mora biti oprezna prema odlukama koje stvori u takvom opreznosti leži u činjenici da osoba ne može jasno razlikovati trenutak kad se duh Božji ili osoba koja nam se ukazuje, povuče i kad prestane duhovnom utjehom. Iako je duša zagrijana Božjom utjehom, ona mora biti svjesna da sve što joj dođe na pamet u tom drugom vremenu ne dolazi nužno od Boga, nego može biti plod našeg umovanja, naše mašte, želja, stra-

hova i očekivanja. Zato sva ta nadahnuća Božja ili poruke Gospine treba dobro ispitati prije nego ih počnemo provoditi u djelo.

Duboko sam uvjeren da bi ovo osmo pravilo raspoznavanja duhova moglo unijeti puno svjetla i riješiti velike dileme u pitanju nejasnoća kod privatnih objava i ukazanja za koja smo uvjereni da imaju puno toga dobrog i prihvatljivoga, ali i nečega što nam smeta i što nije posve u skladu s naukom Crkve. Potrebno je isključiti pristup metodom crno-bijele tehnike, a uvesti više osjetljivosti i nijansiranja u pristupu privatnim objavama i ukazanjima. Moguće je, naime, da u jednoj autentičnoj privatnoj objavi ili ukazanju jedan dio poruke bude od Boga dan i kao takav prihvatljiv za pojedinca kao i za čitavu Crkvu, kao što je poziv na obraćenje i molitvu, a da se drugi dio poruke mora odbaciti kao nešto što nema veze s Bogom, odnosno što ga čak i vrijeđa i što je protivno nauku Crkve. Zato treba pomno ispitivati duhove, odnosno kritički prostudirati sadržaj privatnih objava. To ne mogu učiniti same osobe koje su imale objavu, nego to moraju činiti ljudi Crkve koji su kompetentni na svome području, koji su stručnjaci u svojoj struci i koji znaju suosjećati s Crkvom, koji imaju u sebi Duha Božjega.

Što je zapravo sv. Ignacije želio reći tim, za Vas tako važnim osmim pravilom o razlikovanju duhova?

Ignacije nam je želio reći to da je moguće da neka privatna objava bude zaista autentična, dakle od Boga dana, a da u njoj budu prisutne i neke neprihvatljive stvari koje je vidjelac ili vidjelica od sebe nadodala ili koje je davao uspio ubaciti u dušu osobe kad je prestala Božja poruka. Ignacije Lojolski nam svjedoči da je to moguće. On je sam to na sebi iskusio. Kad je studirao teologiju i filozofiju da postane svećenik, onda je počeo doživljavati

Snimila Lidija Paris

Uz već spomenute duhovne plodove, meni osobno se vrlo sviđa kad čujem da ljudi doživljavaju mir kakav još nigdje nisu doživjeli kao i mirnu radost. Osobno sam doživio taj mir i za njega svjedočim. Htio bih naglasiti značenje potrebe istinskog mira, jer on je jedan od najvećih darova i milosti koje Bog može darovati čovjeku. Posrednica svih milosti, znamo da je Gospa.

velike poticaje da se samo moli i posti. Budući da je mislio da su tako plemeni te želje došle od Duha Božjega, on im se sasvim predao. Međutim, ispitujući svoju savjest, praveći refleksiju na svoj život, uvidio je da puno zaostaje u svome studiju i da na takav način ne će stići završiti studij teologije, a to znači da ne će moći biti zaređen za svećenika, a bio je uvjeren da ga Bog na to zove i sprema. Tada je zaključio da ti silni poticaji na molitvu koji su mu onemogućili ozbiljan studij, ne dolaze od Boga i on ih je odbacio te počeo više studirati, ne napuštajući molitvu, ali dajući joj sada razumno vrijeme. Smatram da bi se primjenom ove Ignacijeve metode razlikovanja duhova mogle pomiriti za sada nepomirljive strane kod nas i svuda u svijetu gdje nije sve tako jasno što se tiče sadržaja poruka koje su dane u privatnim objavama.

U čemu vidite najznačajnije plodove ukazanja u Međugorju?

Uz već spomenute duhovne plodove, meni osobno se vrlo sviđa kad čujem da ljudi doživljavaju mir kakav još nigdje nisu doživjeli kao i mirnu radost. Osobno sam doživio taj mir i za njega svjedočim. Htio bih naglasiti važnost potrebe istinskog mira, jer on je jedan od najvećih darova i milosti koje Bog može darovati čovjeku. Posrednica svih milosti, znamo da je Gospa.

Već mjesecima govori se i piše o gospodarskoj krizi u svijetu, koju na neki način svi osjećamo. Unatoč tomu, ovo proljeće, gledajući po broju hodočasnika u Međugorje, kao da je proljeće vjere: U Velikom tjednu u ovoj župi molili su vjernici, tisuće njih, iz svijeta, ali i iz svih hrvatskih krajeva. Svaki vikend premalo je mjesta za autobuse zagre-

bačkih, karlovačkih, riječkih, splitskih, varaždinskih... registracijskih pločica. Kao da ljudi postaju sve svjesniji da od krize ne može spasiti novac već vjera?

Čežnja za Bogom nema cijenu niti će je ikada imati. Jedino Bog može ispuniti najdublje dubine našega bića. Vjerujem da bi čovjek dao posljednju kunu da nađe svoj mir i dođe do Boga. Već je Isus u Evanđelju rekao da čovjek koji pronađe istinsko blago postaje spreman prodati sve što ima da kupi njivu u kojoj je zakopano to blago.

Uskoro će se navršiti 28 godina od početka ukazanja. Za one koji nastoje slijediti Gospine poruke ta je dugotrajnost iznimna Božja milost, a za osporavatelje jedan od argumenata da su ukazanja izmišljena? Kako razmišljati o tome?

Uopće ne razmišljam o dugotrajnosti niti o statistikama, niti o osporavateljima i tražiteljima, već razmišljam o tome kako da ljudi povjeruju u Isusa Krista i tako postignu spasenje ma na kojem to mjestu bilo. Ovo vrijeme u kojem živimo vrlo slično posljednja vremena i zato podržavam svako mjesto na kojem ljudi susreću Boga i povjeruju Isusu Kristu, kojemu nas Gospa uvijek vodi. Mnogi su potvrdili da je upravo Međugorje za njih bilo mjesto susreta s Bogom.

Često smo u prilici čuti ili čitati o različitim krizama – čovjeka, čovječanstva, ali i vjere. Je li u takvim vremenima za očekivati Božji glas, otvoreno nebo, kao što se to zadnjih stoljeća događa preko Marijinih ukazanja, a u njihovu kontekstu i preko ukazanja u Međugorju?

Božji glas se uvijek čuo, čuje se danas i uvijek će se čuti. Bog je isti jučer, danas i sutra i On nikada ne prestaje pozivati ljude na obraćenje. Bog poziva na različite načine jer mi smo ljudi različiti, a Međugorje može biti jedno od tih mjesta i načina.

I, konačno, što poruke Kraljice Mira, po nekima ponavljanje jednostavnih, istih riječi, a po drugima naputke za život, znače današnjem vjerniku?

Bog je jednostavan, pa je sigurno i Kraljica mira jednostavna pa su i njezine poruke jednostavne i današnjem vjerniku trebaju poručiti da jednostavno pri- anja uz Boga.

snimio Tivko Bojčić

MARIJA JE U MOM ŽIVOTU ZAUZELA POSEBNO MJESTO

Nakon svoga petog hodočašća Međugorju, početkom svibnja, željela bih kratko podijeliti s vama radost, mir i dojmove koje sam sa svojom skupinom hodočasnika ponijela s ovoga svetog i blagoslovljenog mjesta. U skupini nas je bilo šesnaestero, tako da smo bili kao jedna velika obitelj. Odlučili smo hodočastiti u manjoj skupini da bismo što bolje i dublje osjetili to mjesto gdje se Bog uistinu sjedinjuje sa zemljom.

S nama je bio i naš svećenik, koji također redovito dolazi u Međugorje. Dok smo putovali ispričao nam je kako je imao zdravstvenih problema, da je išao na liječenje, čak je bilo dana da zbog bolesti nije mogao obavljati osnovne dužnosti u svojoj župi. Nakon trodnevnog boravka u Međugorju potpuno je ozdravio i otada je ovo mjesto postalo njegov drugi dom. Na pitanje što mu znači Međugorje, odgovorio je: Ovdje mogu mirno i tiho moliti, predati se Gospodinu, na ovom mjestu crpim snagu za svoj daljnji rad.

Među hodočascima je bilo samo nekoliko onih koji su prvi došli put. Svi smo znali koliko se tu osjeća Gospina prisutnost i da je to nešto posebno. Ja sam i ovog puta širom otvorila svoje srce. Marija je u mom životu zauzela posebno mjesto jer se on u potpunosti promijenio otkada sam prvi put došla u Međugorje. Hvala Kraljici Mira na svim milostima i blagoslovu koje je dala meni i mojoj obitelji! Bili smo svaki dan na krunici, Misi, klanjanju, molili na Križevcu, Podbrdu, kod Uskrslog, molili i moli-

li! Predali smo sve svoje križeve, teškoće i probleme našoj Majci i njezinom Sinu Isusu Kristu.

Kao i uvijek do sada, u Međugorju je bilo sve mirno, tiho, lijepo i toliko DOBRO! Bio je to svijet u malom. Hodočasnici su bili sa svih strana svijeta, i svi su tražili samo jedno – našu Gospu, njezin blagoslov da i dalje bdije nad svojom djecom, i da usliša naše molitve, da bude uz nas u našim životima.

Polako se približavao dan kada smo trebali poći kući. Osjetila sam neku neopisivu bol u srcu, koju nikada prije nisam osjetila! Molila sam krunicu, a suze su mi padale! Zašto ići? Bilo bi dobro još samo malo, još samo dan-dva, još samo malo... Misli su kao munja prolazile kroz moju glavu! Ipak – sabrala sam se i rekla, velika je milost biti u Međugorju, zato ne ću biti tužna, poći ću u miru, radovat ću se iako moram krenuti! Moje su molitve uvijek bile uslišane, zato ću ponijeti sav primljeni blagoslov onima koji me čekaju i doći ću ponovno!

Zahvaljujem u ime svih hodočasnika, koji su doživjeli nešto što se ne može opisati, hvala što imamo Međugorje, hvala Kraljici Mira što je vas izabrala a nas pozvala da slijedimo i živimo njezine poruke!

Pozdravljam sve vas štovatelje naše Gospe i želim vam mir i dobro!

Ja ću doći ponovno jer je moje srce ostalo u Međugorju!

S poštovanjem,
Marija Gor
Senta, Vojvodina

O LIJEPIH LI GOSPINIH PORUKA

O lijepih li Gospinih poruka, svak ih živjet može bez ikakvih muka.

Moliti ćeš lako,
ne ćeš nosit kamen,
srce oslobodi za ljubavi plamen.
Kad čovjeka sretnješ
lijepu riječ mu kaži,
u srcu ćeš njemu biti puno draži.
Kad postiš, osjećaš se lako,
mислеći na onog koji kruha nema.
Neka ljubav zablista k'o more,
nek' krunicu obitelji mole.

Nije teško slušat Majku,
što poruke daje,
zahvalimo Bogu, što je k nama šalje!

Filip Marijanović
Međugorje

ZABORAV - PATOLOGIJA NAŠEGA PAMĆENJA

Lidija Paris

snimila Lidija Paris

„Sjeti se!“ (Pnz 5,15). „Ne zaboravi!“ (Pnz 25,19). Ovaj biblijski lajtmotiv provlači se kroz cijeli Stari zavjet. Svako sjećanje uključuje prošle događaje kada je netko bio u odnosu s nekim. Prisjećanje obnavlja taj odnos. Cijela Biblija govori o tome kako Bog misli na čovjeka, kako ga se sjeća, kako se o njemu brine. Govori kako čovjek misli na Boga, njemu se utječe, za njim žudi – ali ga i zaboravlja.

Naše je pamćenje stvoreno da živi spominjući se Boga neprestano, i to je stalna molitva za kojom teže redovnici i monasi... to je molitva na koju nas poziva Marija koja je sve događaje u sebi pohranjivala i u svom srcu prebiralala (Lk 2,19). Zaborav je jedan od ključnih grijeha jer se zbog njega prekida odnos, veza s Bogom koja nam daje snagu. Zaboraviti Boga, ne misliti na njega, to je zapravo jedan oblik patologije našega pamćenja.

Sjeti se da si bio rob i da te izbavio Bog tvoj

Ključno iskustvo u kolektivnom pamćenju izraelskog naroda je izlazak iz Egipta. „Sjećajte se ovoga dana u koji ste izbavljeni iz Egipta, iz kuće ropstva“, kaže Mojsije narodu (Izl 13,3; Pnz 6,12). „Sjeti se da si... bio rob u zemlji egipatskoj i da te odande izbavio Jahve, Bog tvoj“ (Pnz 5,15). „Pazi i dobro se čuvaj da ne zaboraviš događaje što si ih svojim očima vidio; neka ti ne iščeznu iz srca ni jednoga dana tvoga života; naprotiv,

pouči o njima svoje sinove i sinove svojih sinova“ (Pnz 4,9,23).

Suci, proroci i psalmi jadikuju jer narod zaboravlja Gospodina, svoga Boga, svoga Stvoritelja, svoga Hranitelja i okreće se idolima (Suci 3,7; 1 Sam 12,9; Ps 78,11; Iz 51,13; Jr 3,21; Bar 3,8). Zaboraviše djela njegova... Zaboraviše Boga, koji ih izbavi, kaže psalam 106,13,21. Ukrutili su vratove, a u glavu uvrtili da u ropstvo se svoje vrate, žali se Nehemija 9,17.

Sam Bog tuguje nad čovjekovim zaboravom: „Mene zaboravljaš!“ (Ez 22,12). „Narod moj mene zaboravi!“ (Jr 2,32; 18,15). „Mene si zaboravio i u laž se uzdao!“ (Jr 13,25).

Jesmo li doista počeli zaboravljati?

U dvadeset i osam godina ukazanja u Međugorju, Gospa je 28 puta rekla „Ne zaboravite!“ . Devet puta od 1987. do 1994. god., a čak devetnaest puta od 1999. do 2008. Posljednjih se godina taj poziv intenzivira. Znači li to da smo doista počeli zaboravljati?

Ne zaboravite tražiti - 25. kolovoza 1987. Ne zaboravite čitati Sveto pismo - 25. siječnja 2006. Ne zaboravite, vaša sloboda je vaša slabost - 25. veljače 2007. Ne zaboravite da će ljubav pobijediti - 25. siječnja 2005. Ne zaboravite da vas ljubim nježnom ljubavlju - 25. veljače 2005. Ne zaboravite da ste svi važni u ovom velikom planu koji Bog vodi kroz Međugorje - 25. lipnja 2007. Ne zabo-

ravite da je Isus iz ljubavi prema vama dao svoj život kako biste vi bili spašeni - 25. rujna 2007.

Dvapat je rekla neka ne zaboravimo živjeti poruke mira u svagdašnjem životu - 25. kolovoza 1990.; 25. listopada 1990. Dvapat je rekla neka ne zaboravimo da bez molitve ne možemo biti blizu ni njoj, ni Duhu Svetomu - 25. siječnja 1994.; 25. srpnja 1994. Dvapat je rekla: Ne zaboravite: ja sam vaša majka - 25. rujna 2005. i 25. prosinca 2005. Tripud: Ne zaboravite da je ovo milost, vrijeme milosti, da živite u milosnom vremenu - 25. prosinca 1991.; 25. listopada 1999.; 25. rujna 2008.

Pet puta je rekla: Ne zaboravite da sam s vama - 25. travnja 1993.; 25. lipnja 2000.; 25. studenog 2001.; 25. travnja 2002.; 25. kolovoza 2003. Šest puta nas je pozvala ne zaboraviti da nam je život prolazan, da smo putnici na putu prema vječnosti i da je naš dom na nebesima - 25. ožujka 1988.; 25. srpnja 2000.; 25. kolovoza 2001.; 25. studenog 2006.; 25. siječnja 2007.; 25. prosinca 2007.

„Draga djeco, nemojte zaboraviti da vaš život nije vaš, nego dar kojim trebate razveseljavati druge i voditi ih k vječnom životu.“ (25. prosinca 1992.)

Bog ne zaboravlja

Kad čovjek susretne patnju ili nepravdu, on reagira ljudski: misli da ga je Bog zaboravio. Psalmist kaže: „Ta dokle, Jahve, dokle ćeš me zaboravljati? Dokle ćeš skrivati lice od mene? ... Hridino moja, zašto me zaboravljaš?“ (Ps 13,2-4; 42,10-12). Ali „Bog ne zaboravlja“, kaže Isus (Lk 12,6). „Može li žena zaboravit' svoje dojenče, ne imat' sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti ne ću“ (Iz 49,14). „Sjeti se toga, Jakove, i ti, Izrael... Ja sam te stvorio... ne ću te zaboraviti!“ (Iz 44,21)

Iako po ustima proroka često prijete da će nas zaboraviti, Bog to ne čini jer je njegova ljubav prevelika. Kad vidi da se čovjek od njega odvratio, Bog se ljuti, prijete da će udariti i kazniti, da će se osvetiti, ali božanska osveta sastoji se u sljedećem: „Stoga ću je, evo, primamiti, odvesti je u pustinju i nje nu progovoriti' srcu. I ondje će mi odgovorati' kao u dane svoje mladosti, kao u vrijeme kada je izišla iz Egipta“ (Hoš 2,15). „Jer prijašnje će nevolje biti zaboravljene, od očiju mojih bit će sakrivene. Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Prijašnje se više ne će spominjati niti će vam na um dolaziti“ (Iz 65,16).

Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova! (Ps 103,2)

NE BOJ SE, IVANE!

fra Iko Skoko

Prva knjiga Biblije zove se Knjiga Postanka, a zadnja Otkrivenje (grčki: Apokalypsis). Ujedno, smatra se da je Knjiga Otkrivenja i najmlađa biblijska knjiga, napisana oko 95. poslije Krista. U njoj se govori o „viziji nova neba i nove zemlje“.

Pisac knjige na četiri mjesta kaže da se zove Ivan. Tri puta u prvih devet redaka prvog poglavlja i u zadnjem poglavlju, između ostalog, kaže: „Ja sam, Ivan, ovo čuo i vidio. Pošto sam čuo i vidio, padoh pred noge anđelu koji mi je ovo pokazao, da mu se poklonim. A on mi reče: 'Pazi! Ne! Ja sam sluga kao i ti i tvoja braća proroci i oni koji vrše riječi ove knjige. Bogu se pokloni!'“ (Otk 22,8) Pisac je bio „sudionik nevolje, kraljevstva i ustrajnosti u Isusu, bijah zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva na otoku zvanom Patmos“ (Otk 1,9). Najstarija predaja prihvaća da je pisac Knjige Otkrivenja Ivan apostol i evanđelist. Mnogi bibličari to ne prihvaćaju jer smatraju da Ivan, pisac Knjige Otkrivenja, i Ivan evanđelist, nisu ista osoba.

Ivan svoje viđenje opisuje snažnim riječima. Nakon viđenja pao je u nesvijest kao mrtav. Međutim, Krist ga hrabri: „Ja, Ivan, brat vaš i sudionik u nevolji, kraljevstvu i postojanosti, u Isusu: bijah na otoku zvanu Patmos zbog riječi Božje i svjedočanstva Isusova. Zanih se u duhu u dan Gospodnji i začuh iza sebe jak glas, kao glas trublje. Govoraše: 'Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama: U Efez, Smirnu, Pergam, Tijatiru, Sard, Filadelfiju, Laodiceju.' Okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu, oko prsiju opasan zlatnim pojasom; glava mu i vlasi bijele poput bijele vune, poput snijega, a oči mu kao plamen ognjeni; noge mu nalik mjedi ugladenoj, kao u peći užarenoj, a glas mu kao šum voda mnogih; u desnici mu sedam zvijezda, iz usta mu izlazi mač svojoj snazi. Kad ga vidjeh, padoh mu k nogama kao mrtav. A on stavi na me desnicu govoreći: 'Ne boj se! Ja sam Prvi i Posljednji, i Živi! Mrtav bijah, a evo živim u vijekove vjekova te imam ključ Smrti, i Podzemlja. Napiši dakle što si vidio: ono što jest i što se ima dogoditi poslije. Glede tajne onih sedam zvijezda koje vidje u mojoj desnici i sedam zlatnih svijećnjaka: sedam zvijezda anđeli su sedam crkava, sedam svijećnjaka sedam je crkava.'“ (Otk 1,9-20)

Susret s Kristom nije senzacija, nego traži životnu hrabrost za svjedočenje. Imajmo i mi hrabrosti, poput pisca Knjige Otkrivenja, da svjedočimo i živimo susrete s Kristom u sakramentima.

BITI SVJEDOK, A NE NAVIJAČ

fra Mario Knežević

Isus u trenutcima govora apostolima kako treba na putu naviještanja biti ustrajan i nepokolebljiv poručuje: „Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje.“ (Lk 9,62). Takav jasan Isusov nastup smjera pogleda samo naprijed, na ono što predstoji, na izazove koje treba prihvatiti, na zadatke koje treba izvršiti bilo zgodno ili nezgodno vrijeme, kako Pismo napominje.

Ustrajnost je vrлина, krjepost, dar, ali ponajviše plod čvrste i ukorijenjene vjere. Vjera je pokretačka snaga ustrajnosti, nepokolebljivosti, dosljednosti. No, pritom treba vjeru, shvaćenu na način bilo kakva navijačkoga ili ideološkoga fanatizma, odijeliti i očuvati čistom i nepatvorenom u motivima. Biti ustrajan u navještanju, u prenošenju vlastitih iskustava, mora biti zadaća prožeta poniznošću, nenametljivošću i mišlju na učiteljstvo Crkve. Nakane moraju biti iskrene, a metode evanđeoske. Isus nikada ne uvjerava, ne postavlja se isključivim, ne želi zbog zemaljskih razloga nekoga pridobiti i tako uživati u činjenici da je u pravu. Samo je ono nebesko smisao zbog čega Isus želi ljudsku promjenu.

Međugorje već punih 28 godina drži ruke na „plugu“ i ustrajnošću molitlji i svjedoka ore brazdu na njivi Gospodnjoj. Plodovi su vidljivi na sve strane svijeta zahvaljujući brojnim koji se nisu dali obehtrabriti u svojim vjerničkim, a ne ideološkim ili navijačkim uvjerenjima. Teško da se

takve svjedoke, osobito one iz „prvih“ redova i najizloženije, moglo ušutkati. Oni su, poput slijepca od rođenja, glasno govorili o trenutcima kad su i sami u vjeri progledali i doživjeli početak obraćenja. Naravno da su na putu navještanja stajale različite prepreke i poteškoće. Sjetimo se svetoga Pavla, čiju godinu slavimo, kako on piše o svojim danima i godinama naviještanja: „Česta putovanja, pogibli od rijeka, pogibli od razbojnika, pogibli od sunarodnjaka, pogibli od pogana, pogibli u gradu, pogibli u pustinji, pogibli na moru, pogibli od lažne braće; u trudu i naporu, često u nespavanju, u gladi i žeđi, često u postovima, u studeni i gotinji!“ (2Kor, 11, 26-27).

Put svjedočenja nije lak, ali je izazovan. Sadržaj svjedočenja ne smije biti dokazivanje tuđih promašaja ili zabluda. Alati i tehnike svjedoka trebaju biti vlastita djela. Svjedočenje i širenje Božjega glasa, koji nam po Gospi stiže, traži strpljivost, ljubav, razumijevanje za sve stavove i zauzete pozicije. Isus nije osuđivao one koji nisu povjerovali. On je plakao nad njima. Zato, kad god promatramo stvarnost povezanu uz međugorska ukazanja, imajmo otvoreno srce koje će biti daleko od svake isključivosti i prozivanja. Ako je Gospa s nama toliko godina strpljiva i majčinski raspoložena pozivati nas na obraćenje, tko to ima primisao da bi netko morao ili trebao svoj stav mijenjati samo zato što netko drugi u nešto vjeruje i doživljava drugačije.

DOĐI, DUŠE SVETI

Sveta Marija Magdalena de Pazzi, karmelićanka (+1607)

Doista si, Riječi, divna u Duhu Svetome. Činiš da te on tako ulije u dušu da se ona sjedini s Bogom, da primi u se Boga, uživa u Bogu i ništa drugo ne kuša osim Boga.

Duh Sveti dolazi u dušu obilježen onim dragocjenim pečatom krvi Riječi ili ubijenog Janjeta. Ta ga krv potiče da dođe, iako se Duh sam od sebe giba i želi doći. Taj Duh, koji se giblje, u sebi je supstancija Oca i Riječi. Proizlazi iz Očeve biti i dobrohotnosti Riječi. Kao izvor dolazi u dušu, i ona se u nj utapa. I kao što se dvije rijeke izliveno jedna u drugu tako miješaju da manja gubi svoje ime uzimajući ime veće, tako isto postupa taj božanski Duh kad dođe u dušu da se s njome spoji. Duša, koja je nezatnija, treba da izgubi svoje ime i prepusti se Duhu. To će učiniti ako se tako preobradi u Duha da postane s njime jedno.

Taj Duh – djelitelj bogatstva što su u Očevu krilu i čuvar namisli što se prelijevaju između Oca i Sina – tako blago ulazi u dušu da je nezamjetljiv, i malo je onih koji ga cijene u njegovoj veličini.

Svojom ozbiljnošću i lakoćom dolazi na svako mjesto koje je prikladno i spremno da ga primi. Svi ga čuju zbog njegova čestog govora i najveće šutnje. Snagom ljubavi – nepokretan, a usto najpokretniji – on ulazi u sve.

Ti, Duše Sveti, ne stojiš u nepromjenjivom Ocu i u Riječi, a ipak si uvijek u Ocu i Riječi, i u sebi samome, i u svim blaženim duhovima i stvorenjima. Nužan si stvorenju zbog krvi što ju je prolija jedinorođena Riječ, koja je iz snaž-

ne ljubavi učinila sebe nužnom svomu stvorenju. U stvorenjima se smiruješ. Ona se tebi tako daju na raspolaganje da po čistoći, primanjem tvojih darova, primaju u sebe sličnost koja je tebi vlastita. U onima počivaš koji u sebe primaju učinak krvi Riječi i sebe čine dostojnim boravištem za te.

Dođi, Sveti Duše. Neka dođe jedinstvo Oca, dobrohotnost Riječi. Ti si, Duše istine, nagrada svetima, odmor dušama, svjetlo u tami, bogatstvo siromasima, blago onima koji ljube, gladnima sitost, strancima utjeha. Ti si, napokon, onaj koji sadrži sva bogatstva.

Dođi, ti koji si silazeći u Mariju učinio da Riječ postane tijelo, i ostvari u nama po milosti ono što si u Mariji izveo po milosti i po naravi. Dođi! Ti si svakoj čistoj misli hrana, ti si izvor svake blagosti, ti si vrhunac sve čistoće. Dođi i oduzmi u nama sve što priječi da nas ti ne uzmeš u sebe.

TKO SI TI, SLATKO SVJETLO?

Posljednji duhovski himan sestre Terezije Benedikte od Križa u svijetu zna ne mučenice Edith Stein

Tko si ti, slatko svjetlo, koje me ispunja
Te osvjetljuje mrklinu moga srca?
Ti me vodiš za ruku poput majke,
I ako bi me pustio,
Ne ih znao više načiniti ni jednoga koraka.
Ti si prostor
Koji obujmljuje moj bitak i u sebi me skriva.
Kad bi me ti ispustio iz sebe,
Potonuo bih u bezdan ništavila
Iz koga si me podignuo u svjetlo.
Ti, bliži meni nego ja sam sebi,
I intimniji meni od moje svekolike intime,
Pa ipak i nedodirljiv i neuhvatljiv
Kidajući okove svakoga imena:
Duše Sveti – vječna Ljubavi!

MIROTVORAC U BOLONJI (VI.)

Autor romana "Mirotvorac u Bolonji", fra Bernardin Škunca, opisuje mirotvorno djelovanje sv. Franje Asiškog. Roman je u jezgri utemeljen na izvješću Tome arhiđakona Splićanina, koji je u vremenu dolaska sv. Franje u Bolonju (Italija) studirao pravne znanosti. Autor je u obliku povijesne kronike opisao očekivanje pokornika iz Asiza, što se odvija u obliku razgovora o pohotama, o podjeli ljudi na više i niže, o zlu rata, o ljepoti mira i dobra među ljudima. Svečev nastup na velikom gradskom trgu, sa željom da pomiri zavađene i zaraćene građane, izveo je potresna obraćenja i međusobno mirenje.

Fra Bernardin Škunca ovogodišnji je dobitnik ugledne nagrade "August Šenoa" za roman "Mirotvorac u Bolonji"

Vračajući se kući, Toma i ja smo učinili krug što ga nerijetko prođemo: od 'Tri crkve' pošli smo prema pritoku Aposa što od velike rijeke Reno teče kroz naš grad tik uz zidine koje nazivaju 'di Salenite', najstarije zidine naše Bolonje. Pritok je čas unutar zidina, čas izvan. Aposas općarava i s brojnih naprava za radionice svake vrste. Rekoh Tomi dok smo šetali, da smo i mi, ne samo Ruspicije, očarani svim ovim radionicama i svakojakim strojevima za različite namjene: tu su mlinovi za mljevenje žitarica s naših bolonjskih polja, tu su uljare, ali i radionice za preradu svile, za preradu i izradu kože, i mnogi drugi strojevi. Tu su, dakako, i prikladna mjesta za lov riječne ribe. Ova potonja nešto udaljenija od višestrukih zidina gradskih, jer Bolonju još okružuju zidine što ih zovemo 'de Torresotti', građene prije kojih dvjesto godina, te konačno najnovije, koje zovemo 'Circle' (Kružne), još u gradnji.

Blagdanski je dan. Svi su strojevi utihnuli. Strogi je zakon nerada u nedjelje i blagdane, a takvih je, na sreću, mnogo kroz godinu. Toma i ja opuštenu koracamo i čas-kamo. Ja sam na časove privučen maštovitim oblicima zgrada i njihovih portika, ili pak spomenutih radionica. Potonje mi građevine, u pravilu manjih dimenzija u odnosu na stambene kuće, pričinjaju jači građevinski ugođaj, iako su priproste gradnje. Zastadoh kod jednoga mlina u blizini Vrata od Ravene (Porta Ravegnana). Toma je, doduše, manje od mene bio obuzet vanjskim arhitektonskim formama. Više bijaše sklon razmišljanju o pravičnosti, o zakonima i uredbama. Ali, prijateljski smo načas zastali.

„Gledaj, Toma, ovaj čudesni mlin za žitarice! Graditelj je izveo kružnu građevinu tako vješto da moram izraziti divljenje:

gledaj, molim te, ta je nevelika građevina posve nalik poljskome pužu, u dnu je nešto uža, dobro utvrđena na kamenim zidovima, s velikim ulaznim vratima; potom se bačvasto širi, pa stepeničasto suzuje i izviha u vrh, dakako otvoren s natkapnicom. Bijah jednom i unutar mlina. Jednako je zanimljiv: visoki uski prozor na začelnom zidu mlina, visok kojih deset stopala i širok dva, skladno ugrađen između dvaju bočnih stepeništa, davaše prostoriji i svjetla i ugođaj boravljenja u mlinu; pri vrhu je postavljen na četiri kamena pilastra veliki mlinski kamen unutar kvadratnog drvenog žrvnja. Prostor u dnu između stepenica odlično je priređen za uzimanje vreća samljevenih žitarica. Samljeveno se brašno putem metalnih cijevi spušta također u metalne prihvatnike iz kojih se po mjeri ubacuje u vreće. Čudesno!“, rekoh Tomi.

Hodajući dalje, misli su nam se ponovno okrenule prema sadržajima našega razgovora ispred 'Tri crkve'. U nekom smislu razgovor smo pomaknuli prema neugodnijim činjenicama u našoj Bolonji. Spomenu smo se neugodne činjenice da se uz slutnje otvaranja Božjemu duhu, u bolonjskom krugu nerijetko mogu čuti razgovori koji ne samo da ne podržavaju pozitivne silnice Duha, nego se, nažalost, okreću samo negativnim pojavama u krugu bolonjske Crkve i u ponašanju uglednih i moćnih ljudi u gradu i komuni. Ugledni prelati Crkve najdraži su im cilj. Zlurado ističu samo mrlje na tijelu naše svete majke Crkve.

„I takve treba čuti“, rekoh Tomi, „i uime istine moramo dopustiti da se u našim razgovorima čuje i druga strana audiatur et altera pars pa makar i nije dobrih namjera.“

„Uostalom, drugačijega su govora i sve češći redovnici od propovjednika dva-

ju mladih redova. Među takvima se spominje neki mali brat po imenu Antun, iz reda Male braće, veoma mlad, ali, vele, gromoglasni propovjednik. Taj se ne suspreže opominjati sve staleže, pa i klerike i monahe, čak i gospodu biskupe. I još se za njega kaže da je posve blizak pokorniku Franji, štoviše da ga sveti utemeljitelj blagoslivlje u njegovu djelovanju“, doda Toma.

„Jedan od takvih je i svima nama poznati brat Reginald iz Orleansa, iz reda Propovjednika. Upoznao si ga, Toma, kada ono nedavno bijasmo u svetištu 'Gospe od svetoga Luke'. Upravo je on održao uznemirujuću 'jao bogatašima' koji ne mare za sirote i udovice.“

„A što se tiče zlonamjernih smutljivaca s naoko opravdanim prigovorima na račun nedostojnoga življenja pojedinaca u krugu poglavara i služitelja svetih sakramenata u našoj svetoj Crkvi, primjer je onaj tamnoputi Karlo, Sicilijanac. Naših je godina. Neko je vrijeme bio u krugu Studija. Sjećas ga se, Augustine?“

„Jako dobro ga poznam. Anarhičan i nametljiv odmetnik, nekoć član reda Propovjednika, zluradi kritičar svega i svakoga na temelju samo nečega ili ničega, nemirni duh koji čas leti u visinama izdvojenih Isusovih riječi, čas se valja u kaljuži grijeha, a da ni jednoga ni drugoga stanja nije dublje svjestan.“

„Najdublje me pogađa njegovo zlurado radovanje zbog slabosti nekih prelata.“

„Čuj me, Toma: takva kritika ne može dolaziti od dobrog Duha. Ona je, međutim, žilavo prisutna ne samo u njega nego i u nemalom broju glava naših dana, ponajviše u onih koji nekoć bijahu naoko dobri sinovi majke Crkve. Ne mislim ovdje na one poput različitih hunmilijata, pauperista i drugih evanđeoskih čistunaca, neri-

jetko dobronamjernih ali teško zavedenih, nego na one zločeste ljude koji su ogrezli u svakojakim požudama i koji se promeću u farizejske kritičare.

Uživaju u zlu stanju drugih ne bi li prikriili bijedno stanje svoje duše.“

„Baš takav je Karlo.“

„O takvima dobro napisa Hiponski učitelj: Što su propali ljudi manje osjetljivi na svoje grijeha, to su znatizelniji s obzirom na tuđe; ne gledaju što se može popraviti, nego gdje mogu ujesti.“

„Kako snažno prodire u ljudska stanja taj veleumni Augustin! Kao da je pred očima gledao tog izgubljenog Sicilijanca... Nego, sjećas se, u vremenu dok bijaše u krugu Studija, s Karlom čak drugovasmom...“

„Da, Toma... Ali, već je tada pokazivao znakove nastranoga ponašanja i čudnu vjerničku revnost. Posjedovao je visoki stupanj inteligencije, možda bi je bolje trebalo označiti kao sposobnost za memoriranje povijesnih činjenica i pravnih formulacija, nego li kao razumijevanje nauka vjere svete majke Crkve i životne mudrosti.“

„U razgovorima bijaše napadno glagoljiv i revnosno hirovit, vazda spreman da

korrigira i upozorava na opasnost skretanja, osobito u pitanjima duhovnosti. Koje li ironije, Augustine, u takva čovjeka!“

„I još: bez ustručavanja je znao opominjati i starije, pa i naše profesore na Studiju. Nasrtljiv i nametljiv, bez razboritosti i pristojnosti...“

„Dok još bijaše u redu Propovjednika, kako mi kaza brat Aleksandar, nakon jednog od svojih burnih nasrtaja vlastitih hirova, koje poglavari zacijelo nisu mogli podnijeti, moradne napustiti zajednicu braće Propovjednika. Sada je, evo, anarhični kritičar svega u krilu Rimske Crkve... Nije mi poznato, Toma, je li se izrijekom priključio kojem heretičkom pokretu... Ali jest činjenica da je blizak pojedinim hereticima i s njima surađuje, posebno s putujućim hereticima. Vjetrovite prirode i vjetrovite pameti i savjesti, on se, kao po sebi razumljivo, posve lako priključio i putujućim propovjednicima iz reda Male braće i reda Propovjednika. A sve se njegovo hodanje svodi na sakupljanje škakljivih služajeva, potom na njihovo prenošenje naivnima, nepoučenima, ali i učenima, ako je prilika zgodna. K tome, Toma, zacijelo si već i ti uočio, taj hiroviti čudak vješt je pisanju pa

prepisuje ili sam bilježi zgrade, odnosno nezgode o kleru ili o monasima.“

„Ne čini li se i tebi, Augustine, da je nalik goliardima, odmetnutim klericima skitnicama (clerici vagantes) ili putujućim studentima (vagi studentes), kakvih osobito ima u Engleskoj i Francuskoj, nešto i u Njemačkoj, manje u našim stranama. No, nađu i u Bolonju, čak se pomalo udružuju u male skupine. Vole priče o vinu i o romantičarskim ljubavima...“

Dvoznačni govor o poglavarima i uglednicima Crkve posebna im je zabava. Oni od kruga studenata bezazelniji su i iskreniji. U prvih, pak, od spomenutih, pravoga je ljuština otrova, vjeruj mi, Augustine.“

„Ti, dakle, goliardi, to su oni koji svoje sadržaje nerijetko stavljaju u stihove, pjevaju ih uz smiješne geste i ples. Da, Karlo im je sličan, ali nije od njih. On je, Toma, lutajući samotnjak, nesretni izgubljenik, vječiti pokajnik i vječiti grešnik. Očito, nije više ni član svete majke Crkve niti je član udruženih otpadnika. Njegovo je drugo ime: neuhvatljivi smutljivac naivnih..., ali i suradnik opakih...“, rekoh Tomi u ovoj ugodnoj šetnji uz prtok Aposa.

(Nastavlja se)

SVETI IVAN VIANNEY

ŽUPNIK ARŠKI (1786. – 1859.)

Od samoga dolaska u Ars dao se na prekomjernu pokoru, koju je kasnije nazvao "ludost mladosti". Cijeli život bio je mučen mislima da nije bio od Boga pozvan vršiti pastoralno zvanje, da nema ni znanja ni potrebnih krjeposti za voditi jednu župu, da je u opasnosti njegova duša ali i spas duša njegovih vjernika. Kontemplativni život u samoći bijaše za njega jedino utočište gdje je mogao naći mir i moliti za grješnike.

fra Karlo Lovrić

Ako niste bili u Francuskoj, a pruži vam se prilika da ju posjetite, nemajte oklijevati. Vidjet ćete mnoge zanimljivosti. Ako vas zanima graditeljstvo, svako poznatije mjesto ima krasnu crkvu; ako vas zanima slikarstvo, dovoljno je poći u Louvre (Paris) i doživjet ćete svijet slikarstva. Ako vas kao vjernika zanima ju hodočasnička mjesta u Francuskoj, svetišta će vas fascinirati. O mnogima smo pisali u prethodnim brojevima *Glasnika mira*. U ovome broju pišemo o jednome od tih svetišta, u malom mjestu Arsu blizu Lyona. Doduše, svetište nije tako grandiozno, da bi mu se pripisala veličina Lourdesa, Pariza, Lisieuxa, ali ga je sv. Ivan Vianney – župnik Arški – učinio znamenitim i privlačnim.

Danas u to malo mjesto dođe i do pola milijuna hodočasnika. Pastoralnu brigu o njemu vode svećenici Zajednice sv. Ivana Marije Vianneyja, sestre benediktinke Srca Isusova s Montmartrea, te Braća sv. obitelji Belley. Papa Ivan Pavao II. prigodom posjeta Arsu, 6. listopada 1986., rekao je za župnika Arškog: "Uistinu je bio mučenik ispovjedaonice!" Znao je po 17 sati dnevno ispovjedati. Posljednje godine svoga života ispovjedio je preko sto tisuća ljudi. Blaženim je proglašen 8. siječnja 1905., a svetim 1925., kad i sv. Mala Terezija. Godine 1929. proglašen je zaštitnikom župnika.

Tko je župnik Arški?

Crkva 4. kolovoza slavi sv. Ivana Mariju Vianneyja. Rođen je u blizini Lyona, u seljačkoj obitelji. Četvrto je od šestoro djece. Piše mu u životopisu kako je vrlo rano zavolio crkvu, odnosno rado išao na sv. Misu. Zanimalo ga je sve što je bilo povezano s

crkvom. Kad je s dječacima čuvao stoku na paši, znao je ostaviti prijatelje i moliti krunicu iza nekoga žbunja ili, ako je zazvonilo crkveno zvono, pošao bi u crkvu.

Osim dara molitve imao je i krjepost pomaganja siromasima. Obiteljska kuća Vianney, opskrbljena raznim materijalnim dobrima, ugostila bi dnevno i do deset prosjaka. Kad ga je otac zadužio da odnese drva potrebnima u mjestu, Ivan je znao staviti više drva na magarca da bi im što više donio.

U rodnom selu nije bilo škole, pa je školu pohađao u susjednom selu kod sestara sv. Karla Boromejskoga, koje su ga u trinaestoj godini pripremile za prvu sv. pričest. Poslije toga trebao se vratiti kući i s braćom raditi u polju, ali je bio nezadovoljan što nije mogao ići u crkvu. Naime, u crkvi se nije slavila sv. Misa jer se svećenik zakleo na civilnu konstituciju klera. U to vrijeme bila je Francuska revolucija, Crkvi je bila oduzeta sloboda. Tek 1802. kad su papa Pio VII. i Napoleon I. sklopili konordat i kad je u njegovo mjesto došao zakoniti župnik, Ivan je opet mogao ići u crkvu, služiti Misu i poučavati braću i sestre u onome što je sam naučio iz Evanđelja. Želja da bude svećenik potječe od susreta s opatom Grobozom, koji je još 1797., bez dopuštenja, počeo pastoralno djelovati (držati vjeronauk...) u onom kraju, pa i po cijenu života. Ivana su u ono vrijeme čuli govoriti: "Kad bi mi uspjelo postati svećenikom, mnoge bih duše povratio Bogu".

Otac se opirao njegovoj želji. Kroz dvije godine nije mu dao razmišljati o tome pozivu. Kad su troškovi bili nešto manji, dopustio mu je 1806. studirati kod župnika

koji je imao jansenističkih pogleda, odnosno bio je strože crkvene nauke. U učenju je Ivan imao velikih poteškoća. Nikad nije naučio točno pisati francuski, a na latinsko me je jedva naučio čitati brevijar. Njegov učitelj ga je, mjesto da ga ukori, hrabrio i sokolio. Da pobijedi vlastito neznanje, zavjetovao se poći na jedno hodočašće pješice i prositi kruh od vrata do vrata. Budući da nije imao izgled prosjaka, posvuda je bio odbijen. Shrvan od gladi stigao je do cilja, a cilj je bio grob sv. Franje Regisa među brdima Ardecha. Na povratku kući morao je promijeniti zavjet.

Čudesno otvorena duša

I dalje je slabo učio, ali njegov učitelj svećenik Balley vidio je u njemu druge vrline, otkrio je čudesno otvorenu dušu za evanđeoske savjete. Put do svećeničkog reda bio je prekinut 1809. kad je pozvan u vojsku. Obolio je najprije u Lyonu, zatim u Rennesu i zato nije mogao otići na određeno mjesto. To mu je pomoglo izbjeći rat u Španjolskoj, te se sakrio u jedno selo gdje je radio na imanju kod udovice Fayot i ljeti i zimi, čekajući bolja vremena.

U ono vrijeme napustiti Napoleono-vu vojsku, cara koji je progonio i samoga papu, nije se moglo ničim opravdati. Ipak, zaštićen od načelnika mjesta, često je išao na svetu Misu i pričestivao se, usprkos teškim radovima na polju. Njegov otac bio je izvrnut različitim ucjenama i prijetnjama zbog dezerterstva njegova sina Ivana. Da se oslobodi tih ucjena, bio je prisiljen poslati u vojsku mladega sina Franju, koji je poginuo u borbi 1813.

Poslije četrnaest mjeseci Ivan se mogao vratiti. Svećenik Balley, njegov učitelj, primio ga je raširenih ruku. Nije sumnjao u njega. Poslao ga je biskupu da bi primio tonzuru. Kad je biskup otvorio novo sjemenište, tamo je i on pošao, ali zbog slabog znanja latinskoga morao je imati dodatnu nastavu. Bio je pravi križ svojim učiteljima i kolegama. Kao dvadesetogodišnjak sjedio je u klupi s dvanaestogodišnjacima. Zbog slabog znanja dobio je zaušnicu od jednoga kolege. Ivan mu nije uzvratilo. Naprotiv, kleknuo je pred njega i tražio oprost: "Oprostite mi što sam glup!".

Molitva, post i pokora

Ipak, zbog posebne pobožnosti prema Majci Božjoj, cijenili su ga i kolege i učitelji. Njegov učitelj svećenik poučavao ga je

u teologiji i bio je uvjeren da će to biti dovoljno za njegovo svećeničko zvanje te da bi kao takav mogao dobro djelovati. Primio je manje redove i svećenički red 1815., iako su profesori bili protiv toga. Župnik Balley tražio ga je za svoga vikara, jer je u međuvremenu ostao bez pomoćnika. Kako je i župnik umro dvije godine poslije, Ivan je ostao potpuno zbunjen. Zbog njegovih skromnih sposobnosti postavili su ga vikarom u Arsu, selu s 230 stanovnika. Generalni vikar mu je rekao: "Ići ćete na jednu župu u kojoj nema mnogo Božje ljubavi, ali vi ćete je donijeti". Ubrzo su vjernici nove župe primijetili da je riječ o svećeniku koji je drukčiji od onih prije. U korizmu je činio veliku pokoru, u molitvi je bio pobožan, nije imao domaćicu, nije išao na ručak u dvorac kako je to činio njegov prethodnik. Činilo se da mu je crkva prebivalište. Tko ga je želio naći, trebao je samo poći i našao bi ga u župnoj kući ili crkvi. Takav sve-

ćenik ne može zatajiti. Želio je užiti kontakt s povjerenim dušama. Savjetovao je čestu pričest i obnovio je sv. krunicu i klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu. Za nedjelju se pripravljaio satima, danju i noću slagao je propovijedi, što je ljudima išlo na živce. Znao je što mu je činiti. Od samoga dolaska u Ars dao se na prekomjernu pokoru, koju je kasnije nazvao "ludost mladosti". Kuhao je krumpire, stavljao ih u košaru i jeo ih hladne. Spavao je na zemlji i bičevao se čim bi se probudio kako bi dobro započeo dan. Cijeli život bio je mučen mislima da nije bio od Boga pozvan vršiti pastoralno zvanje, da nema ni znanja ni potrebnih kreposti za voditi jednu župu, da je u opasnosti njegova duša ali i spas duša njegovih vjernika. Kontemplativni život u samoći bijaše za njega jedino utočište gdje je mogao naći mir i moliti za grješnike. Ipak će cijeli život posvetiti grješnicima.

Izvanredne milosti

Zbog toga što se slabo hranio, poglavari su mu znali reći da se Nebo ne osvaja glađu. Jeo je jednom na dan malo zelenja i samo rijetko mesa. Za njega su odricanje od jela i pastoralni zanos bili nerazdvojni. Tko želi pastoralno uspjeti mora se znati odricati. Đavao kojega je Ivan zvao "rogonjom" nije ga prestajao mučiti cijeli život, urlajući u njegovoj župnoj kući: "Vianneyju, odlazi" uzimajući ga za noge i vukući po sobi. Usred takvih kušnja, Svetac je veći dio noći provodio u crkvi i Gospodin mu je dao izvanredne milosti. Kakve god bile boli, neshvaćanja i sl., nije se dao odvojiti od pastoralnog rada. Vodio je brigu o mladićima i djevojkama otvarajući za njih školu. Svaki dan im je u 11 sati predavao vjeronauk.

Jedni su ga zbog strogoće optuživali, drugi su ga pak, htjeli otjerati, a treći su iz znatiželje dolazili k njemu u velikom mnoštvu. Jednomu redovniku odao je: Da mi je dobar Bog prije otkrio što ću doživjeti u Arsu, bio bih na mjestu mrtav.

Počeli su dolaziti hodočasnici. Broj se povećavao iz dana u dan. Da bi skrenuo pozornost sa sebe, u svoju crkvu uveo je štovanje sv. Filomene.

Služenje koje si je natovarao na leđa od jutra do večeri dovelo ga je do kraja života 1859. Tresao se na pomisao da se pred Božjim sudištem mora pojaviti "praznih ruku". Kad je primio sakrament posljednje pomasti, učinio je zavjet da će, ako ozdravi, slaviti sto sv. Misa na čast sv. Filomene. Uslišan je. Ozdravio je. Pošao se odmiriti nekoliko dana kod svoga brata. Žarko je želio da ga biskup stavi na neku drugu župu, čak je i hodočastio u jedno svetište, ali po Božjem naumu njegovo je određeno mjesto bio Ars.

Što bi bilo od Arsa da nije bilo Ivana Vianneyja?

Biskup mu je dao pomoćnika pa je Ivan mogao cijeli dan provoditi u ispovjedaonici. Za veličanstvena djela koja je učinio, Napoleon III. nagradio ga je "Legijom časti". Kad je saznao da nagrada ne donosi i novac, rekao je: "Recite caru da on to zadrži za sebe, kad već moji siromasi ne mogu ništa zaraditi".

Pretpostavlja se da je prolazilo oko sto tisuća hodočasnika na godinu, a u njegovoj crkvi pristupilo pričesti do trideset tisuća te primljeno trideset šest tisuća sv. Misa.

NA ŠTO STE TOČNO MISLILI

Miljenko Stojić

Sve do pojave računala ili digitalnog doba, tehnička dostignuća nisu me nešto posebno zanimala. A onda se izmijeni sve. Da bi dovršio školu, završnu radnju moraš napisati na računalu, da bi saznao više o svijetu, moraš početi čitati internetske stranice, da bi s nekim stupio u dodir, trebaš znati kako radi e-pošta, SMS, mobiteli... i još tristo čuda. Ipak, najdraži mi je list praznog papira. Nešto zamislim u glavi, načrčkam na papiru i tada to mogu ostvariti pomoću ovog ili onog tehničkog dostignuća.

Da, samo što će vama ove moje priče? Stvarno ne znam, tješim se da ste prošli nekakav sličan put. Možda se jednoga dana sretnemo na Facebooku, kojeg još ne koristim i teško da ću ikada koristiti, možda se sretnemo na nečem sličnom, možda zajedno počnemo pjevati ode ovih dana gromoglasno najavljujuju tražilici Wolfram/Alpha. Kažu da će zasjeniti sve do sada viđeno. Utipkaš neku riječ, pojam, a ona ti izlista sva moguća objašnjenja i poveznice. Čak može i učiti, pa će sve više sličiti našem ljudskom mozgu. Ponavljam, ne znam gdje ćemo se možda sreći pomoću ovih tehničkih dostignuća. A dok se to ne zbude, ne budi lijen pročačka sam malo po toj novoj tražilici. Sučelje ne predstavlja nešto posebno. Izbornik za upisivanje, klikanje i to je uglavnom sve. Nešto mi pade na pamet i na samom početku upisah riječ Međugorje. Hajde, rekoh sam sebi, da naučim nešto novo kad to ovo čudo najavljuje. Brzo dobih odgovor, u stilu pitanja a na što sam točno mislio. Kiselo se nasmiješih. Zar je potrebno odgovarati? Onda mi pade na pamet da nisam možda ja u krivu. Kako bi bilo da umjesto onog »d« upišem »dj«, bolje će to ova zapadna umotvorina razumjeti, valja se prilagoditi, idemo u Europu itd., sinuše mi u mozgu umovanja iz naših javnih glasila. Opet ništa. Možeš se ti ulizivati koliko hoćeš, ali odgovor je uvijek isti. Malo se ljutnuh pa našim slovima upisah središta susjednih općina. Njih pronade, čak mi objasni koliko imaju pučanstva, trenutnu temperaturu, kakvo ih vrijeme sutra očekuje... Klik mišom i tražilice nestaju ispred mojih očiju. Dosta! Živimo u demokratsko vrijeme. Imam pravo izbora, nije ovo komunističko jednonumlje. A sada udarac po

drugoj tipki računala i silazimo s ove teme, odnosno idemo malo o onome što je tražilica željela prikazati nepostojećim.

Kraljica Mira privlači ljude sa svih strana svijeta. Tamo, u zlosretno komunističko vrijeme zasjekla je u ljudsku povijest i navijestila nam da izlaz postoji. Tako se i dogodilo. Komunizam se urušio. Međutim, žestoko se ritnuo u ovim našim krajevima. Htio se osvetiti pa je ubijao život. Naravno da nije uspio. Odlepršao je kao posljednji ostatci snijega u proljeće. Mnogo je u tome pomogla krunica oko vrata hrvatskih bojovnika. Borili su se i molili, čuvali slobodu i svoj dom. Ne ću spomenuti tražilicu pitati tko su oni. Svejedno mi je za njezin odgovor. Blješte u mojim očima posebno tamo oko obljetnice ukazanja Kraljice Mira. Sjećam se kako se u hudo ratno vrijeme rodila namisao da tih dana hodočaste svojoj zaštitnici. Pa se bio ustalio 28. lipnja, tako da u miru mogu razgovarati s Bogom i sa svojom Gospom. Što su točno mislili i govorili tih dana, to samo oni znaju. Danas je taj nadnevak ispražnjen ovim sadržajem. Ali, ostala je povijest, nebroje- na sjećanja i osjećanja. Hrvatski vojnik i čovjek i nadalje je tu, zajedno sa svim drugim ljudima dobre volje.

Teško je ne imati ovakve misli dok se na raznim stranama obilježavaju obljet-

nice iz II. svjetskog rata ili se otkrivaju raznorazne jame s ostacima poubijanih. Hrvatski čovjek prošao je kroz teško razdoblje. Na tom putu itekako je izranjen. Bude li, međutim, slušao svoju Kraljicu Mira, bit će sve drukčije. Ma, ne izdvajam ga nešto posebno, i drugi su narodi imali svojih križeva, samo njega bolje pozna- jem i ništa više.

Prije pisanja ovog teksta pročitao sam da se u Ateni prije nekoliko dana sastala tajna skupina (ne izgovara mi se njezino ime) i da su dogovorili korake za budućnost. Uglavnom, htjeli bi da postoji jedna nacija, jedan narod, jedna vlada, jedna vjera... sve jedno. »Lipi moj komunizam«, rekao bi jetko naš čovjek. Kakvi, oni se tako ne zovu. Oni su pripadnici najbogatijih obitelji na svijetu, plava krv, moćni političari... Kako misle dostići svoj cilj? Recimo da je to posredovanje budalaština preko javnih glasila, gušenje brojčano malobrojnih naroda, upravljanje našim novcem i našim gospodarstvom, ovladavanje našom kulturom i školstvom, jednostavno zavođenjem na svim razinama. Hoće li u tome uspjeti? Teška misao za kraj teksta, ali jasno odgovaram da ne će ako budemo prepoznavali njihove pipke. Živi bili pa vidjeli, dometnuo bi neuništivi narodni duh.

snimio Snijša Hrančić

Poštovani čitatelji i prijatelji, od lipnja 2009. Glasnik mira i ostala izdanja Informativnog centra "Mir" Međugorje (knjige i nosače zvuka) možete nabaviti u svim knjižarama i na ostalim prodajnim mjestima Teovizije iz Zagreba.

Čitatelji iz Hrvatske i Slovenije sve informacije mogu zatražiti i narudžbe izvršiti na naslov:

TEOVIZIJA D.O.O. ZAGREB, KAPTOL 26.

TELEFON/FAKS: 01 4923964 I 01 4814813.

E-MAIL: ruza@teovizija.hr

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: +387 36/653-328 uredništvo
+387 36/653-326 glavni tehničar
+387 36/653-310 marketing
Faks: +387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

RASPORED MOLITVENO-LITURGIJSKOG PROGRAMA ZA 28. OBLJETNICU GOSPINIH UKAZANJA U MEĐUGORJU

Od ponedjeljka 15. do utorka 23. lipnja - DEVETNICA - molitva krunice na Podbrdu u 16 h

Srijeda, 24. lipnja - blagdan sv. Ivana Krstitelja
06 h „HODNJA MIRA“ od Humca do Međugorja
Polazak pješice s Humca u 6 sati ujutro ispred crkve Sv. Ante
Dolazak u Međugorje oko 10 h. Blagoslov s Presvetim.
Sv. ispovijed prije podne i od 17 sati navečer.
8 h i 11 h Svete Mise na hrvatskom jeziku
Svete Mise na drugim jezicima - prema blagdanskom rasporedu
18 h Krunica
19 h Večernja sveta Misa uočnica
22 - 05 h Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu

Četvrtak, 25. lipnja - 28. obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju
Sv. ispovijed tijekom cijelog dana

5, 6, 7, 8, 9, 11, 16 h Svete Mise na hrvatskom jeziku
Sv. Mise na drugim jezicima - prema blagdanskom rasporedu
18 h Krunica
19 h Središnje večernje misno slavlje

UPUTE HODOČASNICIMA

Molimo hodočasnike koji pristižu pješice da u molitvenoj sabranosti hodočaste Kraljici Mira, a vozače upozoravamo na opreznu vožnju u ove dane budući da će se na prilaznim cestama nalaziti rijeke hodočasnika. Poštujte prometnu policiju i redarsku službu u župi. Pješaci neka sa sobom ponesu dovoljno napitaka, a ukoliko budete imali bilo kakvih zdravstvenih problema možete potražiti medicinsku pomoć u ambulanti pri župi. Svete Mise ćete moći uplatiti u župnom uredu i kiosku pokraj crkve. Sve sumnjive pojave prijavite redarskoj službi te čuvajte svoje osobne stvari.

Od obljetnice ukazanja do Mise na Križevcu: sveta Misa na hrvatskom od ponedjeljka do subote u 13 sati.

9 773 265 4 51238

